

PROLETARYA PARTİSİNİN

REORGANİZASYONU VE

HALK KURTULUŞ

CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 — SAYI : 21

8 EKİM 1979

SİYASİ GAZETE

FİYATI: 500 KURUŞ

HİKMET KIVILCIMLI

(1902/11 Ekim 1971)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi ?

«DEMOKRASİ» ve SEÇİMLER

Gene seçim var memlekette... Vatandaşlar sandıklara oyları atacak ve milleti «temsil» edecek zat-ı muhterem'ler belli olacak. «Demokrasi» ile yönetilen her ülkede olduğu gibi bizde de seçim kavgaları sık sık başgösterir. Nutuklar, mitingler, bildiriler, naralardan göz gözü görmez olur. Hangi parlamenter adayına bakarsanız bakın, bir seçildi miydi 5 dakikada memleketi güllük gülistanlık ediverecek planlar, programlar dökülür dudaklarından, bal akar mübareklerin ağızlarından...

Kazın ayağının ne olduğunu hergün görüyor ve yaşıyoruz. Hangi seçim kampanyası veya hangi seçim sonucu vatandaşa geçim derdini unutturabili? «Alavere dalavere, halk Memet nöbete» dir oynanan oyun. O iner, bu çıkar, filanca iktidar, falanca muhalefet olur, bir sonraki seçimde alttaki üste, üstteki alta gider ama işçi - köylü dar gelirli memur - küçük esnaf cephesinde değişen hiçbir şey yoktur. Seçim cephesinde nutuklar, mitingler girilgiderken halkın geçim cephesinde işsizlik - pahalılık illeti her gün biraz daha azıtarak sürer gider.

Bizim gibi kapitalist ülkelerde oynanan bu çeşit «demokrasi» oyunu yeni değildir. İşveren sınıfının iktidarda olduğu ülkelerdeki demokrasinin asıl adı, Burjuva Demokrasisi'dir ve başlangıcı 17. - 18. yüzyıla kadar uzanır. O yüzyıllarda işveren sınıfının iktidarı yeniydi. Kapitalizm, henüz siyasi üst yapıda olsun tam egemenlik kuramamıştı. Çünkü kapitalistlerin iktidarı devraldıkları feodal beyler ve aristokrasi toplumda bir güç olarak varlıklarını sürdürüyordu. Kapitalizmin iç dinamikleri, yani bir ölçüde kendiliğinden geliştiği bu ülkelerde, siyasi iktidar kavgası burjuvalarla büyük toprak ve mülk sahipleri arasındaydı. İşçi sınıfı henüz kendisi için sınıf olmanın bilincinde olmadığından devrimci gücünü kapitalist sınıfın arkasında yoğunlaştırmıştı. Siyasi iktidara sahip olma bilinci, programı yoktu.

Bu çağda, Burjuvalarla Büyük Toprak ve Mülk Sahibi sınıflar arasındaki mücadele Burjuva Demokrasisi dediğimiz sistemi doğurdu. Burjuva Demokrasisi veya işveren sınıfı temsilcileri tarafından «demokrasi», «özgürlükçü demokrasi», «demokratik rejim» gibi terimlerle anlatılan bu sistem, kısaca işçi sınıfı ve yoksul yığınların tepesinde sömürücü güçlerin hangi temsilcilerinin söz sahibi olacaklarını ayarlamaya yarıyordu. Kapitalizmin beşiği olan İngiltere, bu oyunun en klasik oynandığı yer de olduğundan «demokrasinin beşiği» sayıldı. İşveren sınıfının temsilcisi Liberal Parti (daha sonra İşçi Partisi) ile Büyük Toprak ve Mülk Sahipleri sınıfının temsilcisi Muhafazakâr Parti, İngiliz işçi sınıfı ve genel olarak İngiltere halkı üzerinde uzun yıllar iktidar sahibi oldular.

Kapitalist anayurtlarda, Serbest Rekabetçi Kapitalizm çağına uygun düşen burjuva demokrasisi, günümüzdeki burjuva demokrasisiyle karşılaştırılırsa demokrasi adına biraz daha layık olduğu görülür. Kapitalist sınıf egemenliği, günümüzdeki emperyalist tekeller egemenliği gibi değildi. Kapitalistler arasında öldürücü bir rekabet ve tarihi rolünü tamamlamakla beraber direnmeyi sürdüren Büyük Toprak ve Mülk Sahiplerinin verdiği iktidar

mücadelesi vardı. Yani bir finans oligarşisinin günümüzdeki mutlak hakimiyeti yerine egemenlik için yarışan birçok sosyal güçler vardı. Bu nedenle, çalışan yığınların ekonomik ve siyasi örgütlenme hakları da daha fazlaydı. Ayrıca kapitalistler, uzun süre işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü feodal beylere karşı kullanmak zorunda kalmışlar, feodalizme karşı çeşitli ittifaklar oluşturmuşlardı. Ancak işveren sınıfı, siyasi iktidardaki yerini sağlama bağladıktan sonra roller değişti. Devrimci maskeyi bir kenara bırakan burjuvalar, işçi sınıfı ve çalışan yığınların giderek örgütlü, sistemli bir şekil almaya başlayan mücadelelerini boğabilmek için daha önce ölümüne savaş ettikleri feodal beylerle dost oldular. İşçi sınıfına burjuva demokrasisinin hediyesi, top, kurşun, zindan ve daha ağır çalışma şartları oldu.

Yani, burjuva demokrasisi en genç, en devrimci çağında bile yalnızca sömürücü, egemen güçler için hürriyet demektir. İşçi sınıfı «madem ki hürriyet var, bu kavgada ben de varım» dediğinde, sömürücüler domuz topu gibi birleşiyorlar, işçi sınıfına demokrasinin yalnızca ezenler ve sömürenler için bir hak olduğunu hatırlatıyorlardı.

Daha sonraları burjuva demokrasisinin temelini oluşturan sınıflar mevzilenmesi değişmeye başladı. Kapitalizmdeki serbest rekabet yerini tekellere bıraktı. Büyük Toprak - Mülk Sahipleri giderek ya birer kapitalist oldular, ya Büyük Toprak - Mülk Sahibi olarak Finans-Kapital dediğimiz bir avuç sömürücü zümre içinde yer aldılar ya da proleterleştiler, işçi sınıfına katıldılar. Böylece egemen sınıflar içindeki çelişkiler azaldı. Ölen öldü, kalan finans beyi, parababası oldu. Üst - güdücü sınıf içindeki çelişkilerin azalması ve nitelik değişmesi, Büyük Toprak - Mülk Sahipleri Sınıfının yok olması, bir ölçüde Burjuva demokrasisinin temellerini de yok etti. Çünkü artık kapitalist ülkelerde hakim güç, aralarında çelişkiler bulunan yüzlerce binlerce kapitalistlerin sınıfı değil, domuzuna tekelleşmiş, örgütlenmiş, militarize olmuş Finans beylerinin bir avuçluk Finans - Kapitalistler zümresiydi. Finans - Kapital içinde de çelişkiler yok değildi ama bu çelişki, serbest rekabetçi çağdaki burjuva demokrasisini yaratamazdı.

Ancak, kapitalist toplumdaki bu değişiklik, yani Finans - kapital egemenliği, Burjuva Demokrasisinin sonu olmadı. Parababalarının bu demokrasilik oyununa ihtiyaçları vardı. Çünkü onlar, milyonlarla üretici yığınlar karşısında bir avuçluk bir zümreydiler. O milyonlarla açık bir saflaşma, safların belirginleşmesi, finans beylerini yok edebilirdi. «Demokrasi» oyunu devam etti. Finans beylerinin türlü renklerle boyadığı, çeşitli liderlerle süslediği siyasi partiler, vatan-millet kurtarıcısı pozlarında birbirleriyle yalandan kavgalar, kayıkçı döğüşleri çıkararak üretici yığınları oy davarı şeklinde arkaya takmayı başardılar. Çalışan insanları bölüp parçalayarak Finans-kapital değirmenine su taşıdılar.

Kapitalist anayurtlarda (İngiltere, Fransa, A.B.D v.b. gibi ülkelerde) «demokrasi» oyunu oynanırken Finans-kapital'in en büyük yardımcısı, İŞÇİ ARİSTOKRASİSİ oldu. Geri kalmış ülkelerden, sömürge ve yarıömürgelerden alınan artı-değer'in bir kısmı işçi sınıfı

İçinden bir zümreye aktararak işçi aristokrasisi yaratıldı. İşçi sınıfının can düşmanı olan bu aristokrat eğilim, üretici yığınların sözde öncülüğünü yaparak, üretici yığınlara kapitalist üretim ilişkilerine zarar vermeyecek sözde «umut» lar yarattı. Reformlar yoluyla, parlamento yoluyla, sömürüyü, baskıyı sona erdirebileceğini iddia etti. Sahte kurtuluş yolları göstererek işçi sınıfına hedef şaşırttı. Ve elinden geldiğince de işçi sınıfını siyasi mücadele alanından uzak tutmağa çalıştı. Bu akım, kimi zaman «sendikalizm», kimi zaman, «parlamentarizm» kimi zaman «sosyal demokrasi» adlarını almış olsa da özünde her zaman Finans - Kapitalin İşçi Sınıfı içindeki uzantısı oldu.

Sömürge ve yarıömürge ülkelerde oynanan «demokrasi» oyunundaysa egemen sınıfların yardımcısı, kapitalizm öncesinden artı kalan gerici toprak ağalığı, tefeci - bezirganlık oldu. Binlerce yıl boyunca antika üretim ilişkileri içinde küçük üreticiyi ekonomik abluka altında inleyen, bölen parçalayan tefeci bezirganlık, emperyalist çağda tekellerin, emperyalist burjuvazinin kutsal müttefiği olarak rolünü oynamaya devam etti. Halkı, türlü çeşitli gerici demagojiyle oyalayarak, ekonomik olanaklarını siyasi bir silah gibi kullanarak yoksul köylülüğü, küçük esnafı burjuva partilerinin gerisine kattı, oy davarı yaptı.

Kısaca günümüzde burjuva demokrasisi, bir avuçluk Finans Oligarşisinin diktatörlüğünden başka birşey değildir. «Demokrasi» dedikleri şey, kendilerinin cüzdandan özgürlüğü, halkın açlık ve ölüm özgürlüğüdür. İşçi sınıfının burjuva kanunları çerçevesinde verdiği mücadeleye dahi tahammül edemezler. En kanuni grevler, polis panzeriyle, jandarma dipçisiyle bastırılmak istenir, yoksul köylülüğün köy merasını bile hile veya cebir yoluyla mülk etmeye çalışan toprak ağasına karşı verdiği en kanuni mücadele, «isyan teşebbüsü» denilerek zağlı kurşunla ölüme boğulur. Yani, «demokrasi», egemen sınıflar için çalma, çırpma, devlet kasasından, hazine arasından vurgun özgürlüğüdür.

Burjuva demokrasisi denilen bu göstermelik demokrasi, parlamentoculuk denen oyunla korunmak istenir. «Memleketi idare edenleri halk seçiyor» havaları çalınır. Çok sıkışılınca «ne yapalım kardeşim seçmeseydiniz» denilir. Oysa halkın yaptığı seçim, önüne getirilen vurguncular arasından bir tercih yapmaktan, ölümlerden ölüm beğenmekten başka birşey değildir. En koyu halk dostu, en müthiş sömürü düşmanı görünenler bile ilk iktidar oluşlarında finans beylerinin kârlarını bir kat daha arttırmanın yollarını aramaya, üretici yığınların ekme kavgasını «milli menfaatlere aykırı» olduğu gerekçesiyle susturmaya çalışırlar. İşçi sınıfı ve halk yığınları örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz bırakılmışlardır. Sıradan bir işçinin değil parlamenter adayı, aday adayı olabilmesi bile olanaksızdır. Milyonları cüzdanda doldurmadan seçilme şansı yoktur. Seçim sandığı başında vatandaş şeytanı veya cini seçecektir.

Parlamentoculuğun en kaba hatlarıyla bakıldığında bile işçi sınıfı için, halk için teorik açıdan tarihi misyonunu yitirmiş bir sistem olduğu anlaşılabilir. Ama bu teorik gözlemler, parlamentoculuk yoluyla mücadelenin tamamen terk edilmesi gerektiğine karar verilemez.

(Devamı Sayfa 10'da)

"İKİ SÜPER,, OPORTÜNİZM

(XX)

MAOCU BOZKURT
BOZKURT'LAR
FAŞİSTLER ve sosyal-faşistler
tek bir karşı-devrimci cepheidir
FAŞİST
BİRLEŞİYORLAR?

SAHTE TKP TÜRKİYE'NİN SINIF ORJİNALİTESİNİ GÖREMEZ

1977'ler Türkiye'sinde Komprador Arayış :
S. TKP, tahakkümü 1923'te sona eren Komprador Burjuvaziyi, 1977'ler Türkiye'sinde var sanır. S. TKP Programı şöyle yazar :

«Türkiye'de özellikle yayılan Amerikan emperyalizmi, her soydan, her boydan en gerici, asalak, karşı devrimci güçleri, ayrıca Marşal «planı» yardımlarıyla büyük çiftçileri, toprak ağalarını, KOMPRADORLARI destekledi. O, bugün de bunları başka yöntemlerle destekliyor.» (A.g.y. s : 25) (Biz majiskülledik)

«Halkın kan dökerek Anadolu'dan kovduğu, Türkiye'den çıkardığı emperyalistler, KOMPRADORLARIN, yabancı sermaye ajanlarının aracılığıyla yeniden eski yerlerine oturmaya başladılar.» (A.g.y. s : 20) (Biz majiskülledik)

Gördüğümüz gibi S. TKP, Türkiye'de yabancı emperyalistlerle işbirliği eden bir komprador burjuva egemenliği bulunduğunu iddia eder. Bu, 1977'ler Türkiye'si ile, 1923'ler öncesi Türkiye'sini aynı sanmaktadır.

Bu anlayışa göre 1923 öncesi de (saltanat zamanı da), sonrası (Cumhuriyet zamanı da) : Türkiye'ye yabancı sermaye ile (Emperyalizm) onun işbirlikçisi olan Komprador burjuvazi egemendir.

Bu anlayış, daha doğrusu anlayışsızlık hem 1923 devrimini hem de 1923'ten bu yana Türkiye'nin sosyal sınıf yapısında alt üst olan şeyleri besbelli ki görememiştir.

Türkiyede Komprador Burjuvazinin tahakkümü 1923'de Kurtuluş Savaşının zaferiyle kesinkes sona ermiş ve onun yerine 1925 yılında Finans - Kapital tahakkümü geçmiştir. Kıvılcımlı Usta bu meseleyi duruca şöyle koyar :

«Komprador burjuvazi Türkiye'nin belli başlı : İstanbul, İzmir, Selanik gibi tektük şehrinde, Kalküta veya Şanghay'daki Avrupalı mahallelerini andıran, sınırı belli semtlerinde yaşayan ayrıcalık bir bölüktü. Türk milletinin hiçbir sınıfı, zümresi ile içten ve sürekli kaynaşamazdı. Türklerden ancak birkaç sarhoş subayla, beş on hafife küihanbeyi zil zurna sarhoş olmak için İstanbul'un «BEYOĞLU» semtine, İzmir'in «FRENK MAHALLESİ» ne, Selanik'in «KULEDİBİ»ne, arasına «yolunmak» için sınırlıydı. Gene de memleket gibi belenden aşalarını da sağdıkları kompradorların, küçümseyen bıyıkaltı sırtışları önünde dilleri bir karış, özentileri ve başlarındaki fesin utancı ile yılışır kalırlardı.

«Muhammed Ümmeti» çürüyen bir vücuttu. Komprador burjuvazi onu emen kanser. Komprador KANSER'in içine «Türk müslüman» hücreleri de katılabilirdi. Ne var ki, onlar, daha katılır katılmaz «milletten» kopar, soysuzlaşır, levantenleşirdi. Ya zırzop derebeyi artığı «MİRASYEDİ» yahut Türk olduğunu «KEŞF» ettirmemek için kanteri döken burjuva melezi, çitkırıldım «ZÜPPE» olarak damgalanırdı.»

(Komprador mu, Finans-Kapital mi? 22 Nisan 1969 Türk Solu sayı : 75)

«Kemalizm : İtilaf'ı Müsellesçi (Uzlaşık Üçken'ci Kısaca : İngiliz - Franstzıcı, sonradan Amerikan' cı)Kompradorlarla, daha ilk Kuvayimilliyeye kurşunu atılır atılmaz savaş haline girdi. Bunlar Hürriyet - İtilaf (Özgürlük - Uzlaşıklık) Partisi idiler. Sultan ve İşgal Devletleri (İngiliz - Fransız - Amerikan - İtalyan Yunan vb.) ile birlikte Kurtuluş Savaşını arkadan, önden hançerledikleri için, İtilafçı (Uzlaşık) Kompradorlar, ilk günden tasfiye edildiler.

«İttifakı Müsellesçi (Anlaşık Üçken'ci, kısacası : Almanca) Kompradorlar, ilkin Alman'ın yerine Amerikan Mandalığını, Türkiye'yi Filipin tipi yapmayı düşünmelerine rağmen, özellikle İngiliz düşmanlıkları, daha doğrusu korkuları yüzünden, Birinci Kuvayimilliyeciliğe katıldılar. Ama zafer gelir gelmez, eski Almanca Kompradorlar, hemen İngiliz Fransız efendilerine yamanarak Mustafa Kemal'i seri halinde suikastlerle «temizleme» sevdasına bel bağladılar. O yüzden M. Kemal onları temizlemeden rahat nefes alamadı.

«Demek Türkiye'de Kemalizm, Komprador Burjuva egemenliğine ve tahakkümüne son vermek zorunda kaldı.» (Devrim Zorlaması... s : 388-389)

Burada belki şöyle bir soru akla gelebilir. İyi de Kemalizm kim adına yani hangi sınıf adına Kompradorların egemenliğine son verdi? Veya Kemalizm hangi sınıfın düşünce ve davranışı oldu? Sorunun karşılığını yine Kıvılcımlı Ustadan dinleyelim :

«Türkiye'de Kemalizm ne yaptı? Milli Kurtuluş Savaşını gâh Sosyalizme gâh Emperyalizme yaklaşarak «başaran» toptan (bütün zümreleri ile birlikte) Kapitalist sınıfı, ardarda ihanetlerini gördüğü Komprador Burjuvazinin her iki türüne tahakküm olanağını kesinkes yok etti. Türkiye'de Kompradorlar kalmadı değil, ama, bir daha da şartsız kayıtsız iktidara gelemediler, tahakküm yeteneklerini yitirdiler.» (A.g.e s : 389)

«Bugün Türkiye'ye egemen Finans - Kapitalizm ümresi hiç de öyle, zeytin yağı ile su gibi milletten AYRILMIŞ, bir ustura vuruşu «TRAŞ» inkılabı ile «DEVİRİME» uğratılacak bir «lokalize» (mezii) UR değildir. Konuyu basitleştirmek için hekimlikten örnek alalım. Derideki mezii kanseri, acemi operatör bıçakla kabaca kesip attı mı iş bitmez. Ameliyat yerinde kızıl ve ak kan damarlarının açık ağızlarından vücuda (kazınıp atıldı sanılan) kanserin hücreleri girebilir. Bu kanser hücreleri, vardıkları iç organlarda «Metastaz» denilen tohum artmalarını yapar. O zaman derideki lokalize kanserle kıyaslanılmayacak ağırlıkta «in operabl» (ameliyat kabul etmez) habis ular alır yürür.

«Finans - Kapital : Eski lokalize Komprador burjuva kanserinin, millet yapısı derinlik-

lerine metastaz yapmış uruna benzer. (H. Kıvılcımlı. Komprador mu, Finans - Kapital mi? Türk Solu sayı : 75)

20. yüzyıl Türkiye'sinde bu Finans - Kapital gelişimi anlaşılamaz ise elbette hiç bir ekonomik, toplumsal olay anlaşılmış olamazdı. STKP de hiç bir Türkiye olayını doğru dürüst anlayamıyor zaten.

STKP PROGRAMINDA FİNANS-KAPİTAL YOK; FİNANS OLİGARŞİSİ VAR.. YANI TEMEL YOK, ÇATI VAR

STKP Programının hiç bir yerinde Finans - Kapital terimi geçmez. Ama bir kaç yerde Finans Oligarşisi terimi geçer. Aktaralım :

«Büyük sermayenin finans - oligarşiye yükselme süreci, tekelleşmesi küçükburjuvazinin yıkımını hızlandırdı...» (A.göy. s : 30)

«Memlekette toprak ağalarıyla sarmaşan, emperyalist tekellerle bağlaşan, holdingciliğe, tekelleşmeye yükselme, finans oligarşiye dönüşme, devleti ele geçirme süreci içinde olan ve militarist klikle bütünleşen büyük burjuvazi egemenlik sürüyor.» (A.g.y. s : 9)

Yukardaki satırlarda açıkça görülmektedir ki, STKP Finans - Kapital ve Finans Oligarşisi terimlerinin neyi ifade ettiklerini bilmiyor. Bir kere iki terimin de aynı anlama geldiklerini sanıyor. Ve Finans - Kapital yerine Finans - Oligarşisini kullanıyor. Yukarda yapılan iki aktarmada da Finans - Oligarşisi terimi Finans Kapital yerine kullanılmıştır. Oysa Finans - Kapital (Mali Sermaye) : Emperyalizm denen, gebermek üzere olan, can çekişen kapitalizmin ekonomik temelidir. Finans - Oligarşisi (Mali Oligarşi) ise : Emperyalizmin sosyal üst yapısıdır. Yani biri ekonomik bir olgu, diğeri ise siyasi bir olgu = tahakkümü (Parababaları azınlığının tahakkümünü) dile getirir. STKP'nin anlamadığı, bilmediği birinci konu budur. İkincisi ise Finans - Kapitalin Türkiye'de 1925'den beri egemen olduğunu görmeyişidir, 1977'ler Türkiye'sinde «Finans oligarşiye dönüşme, devleti ele geçirme süreci»nden bahsedişidir. Ve 50 yıllık Finans - Kapital saltanatını olmamış sayışdır.

PROGRAM DEĞİL ÇİNGENE DAĞARCIĞI

Türkiye'de sosyal sınıflar üzerine kim ne söylemişse hepsini STKP Programında bulmak mümkündür.

«Komprador burjuvazi», «finans oligarşisi» ve «büyük burjuvazi» terimlerinin kullanıldığını daha önce görmüştük. Fakat sadece bunlarla yetinilmiyor. «İşbirlikçi burjuvazi» (bak a.g.y. s : 27-35 vs.), «büyük tekeli burjuvazi» (s : 30 vs.), «Kodaman burjuvazi» (s : 14) gibi terimlerle, Türkiye'de egemen sosyal gücün niteliği sözümona anlatılmak istenir. En sık da serbest rekabetçi dönemin metropol burjuvazisine uygun düşen «büyük burjuvazi» terimiyle, bilimci olmayan, geliş güzel ajitasyona yararlı, nereye çeksen oraya giden «işbirlikçi burjuvazi» terimleri kullanılır. **Devamı Arkada**

Görüldüğü gibi Türkiye Sosyalist Ortamında hakim sosyal gücün niteliği üzerine hangi sol grup bir şey demişse hepsi STKP Programında bulunmaktadır. STKP böylece, kendi dışındaki sol gruplarla bu en temel konuda teorik ayrılıklar yaratmamış, ya da olan teorik ayrılıkları ortadan kaldırmış olmaktadır. Tabii bu işi de mümkün olan en kolay yoldan, yani teoriden vazgeçerek yapmaktadır. İnsanın teorisi olmazsa kimseyle teorik ayrılığı olmaz. STKP bu davranışıyla diğer sol gruplardan kendisine gelecek insanlara karşı da kapılarını ardına kadar açmış olmaktadır. Eğer bir kimse STKP'ye : «Ben size gelmek istiyorum, ama Türkiye'deki egemen gücün komprador burjuva (veya işbirlikçi burjuvazi) olduğuna inanıyorum» derse, STKP hemen «tamam» diyecektir, «aramızda bir ayrılık yok, biz onu da diyoruz.» Bir başkası, «büyük burjuvazi, tekelci burjuvazi veya Finans - Kapital» derse, STKP yine «tamam» diyecektir, «anlaştık öyleyse, biz onu da diyoruz.» Böylece de STKP «gel de ne olursan ol!» diyen Mevlana tekkesine dönecektir. Zaten çoktan dönmüş tür bile.

STKP EMPERYALİZMİN NE OLDUĞUNU BİLMEZ

STKP Programı yazıyor :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ, EMPERYALİZM VE YABANCI SERMAYE ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11. Biz majüskülledik)

Yukardaki cümlelerde geçen «ulusal burjuvazi» teriminin yanlış kullanıldığını, çünkü ulusal olmayan burjuvazi olamayacağını belirterek, asıl konumuzla ilgili bölüme geçelim. Yukardaki son cümlede, bir «işbirlikçi burjuvazi» lafı var. Hadi bununla neyin kastedildiğini anladık : Türkiye'de egemen olan burjuva zümresini kastediyorlar. Bir de «yabancı sermaye» var. Diyelim onu da anladık. Fakat bunların dışında ve bunlardan ayrı, bir de «emperyalizm» lafı var ki işte mesele burada kör düğüm oluyor. Öyle bir «emperyalizm» düşünün ki, bizim yerli «işbirlikçi burjuvazi» değil. Onunla bir ilgisi yok. «Yabancı sermaye» de değil. Yukarda konulan şekliyle onunla da bir ilgisi yok. O zaman burada kullanılan «emperyalizm» bir Zümrüt-ü Anka Kuşu ya da bir masal ejderhasından başka ne olabilir? Öyle ya hem yerli, hem yabancı sermayeden ayrı olarak konulan bir emperyalizm başka bir şey olabilir mi?

Gördüğümüz gibi STKP emperyalizmin. özünün bir ekonomi olayı olduğunu yani emperyalizmin tekelci kapitalizm demek olduğunu bilmiyor. 20 nci yüzyıl dünyasında emperyalizmin ne olduğu bilinmeyince de elbette hiç bir dünya ve Türkiye olayı doğru kavranamıyor.

STKP ilkin emperyalizmi, Türkiye dışı bir olaymış gibi kavlıyor. Hep şöyle deyip duruyor :

«Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi...» (A.g.y. s : 35)

«... Emperyalizmin ve yerli gerici ortakları, işbirlikçi büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermek...» (s : 38)

«Emperyalizme, NATO'ya bağlılıktan doğan bütün dış devlet borçları iptal edilmeli.» (s : 39)

«Emperyalizmin, işbirlikçilerin, polisin provakasyonlarına düşüyor...» (s : 35)

«Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı...» (s : 31)

«Emperyalizmle işbirliği kuran büyük bur-

juvazi...» (s : 33)

«Militarist klik, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmle bütünleşmiştir.» (s : 11)

«Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva - ağa ikilisinin, bu sömürgeci sınıfların egemenliği...» (s : 18)

Alıntılarını daha da uzatabiliriz. Ancak yararlı olacağını sanmıyoruz. Yukarda aktarılan cümlelerde açıkça görülüyor ki, STKP, emperyalizmi, Türkiye dışında yad bir kategori sayıyor. STKP, emperyalizmi sadece gelişmiş kapitalist ülkelere has bir olgu saymakla Türkiye dışına çıkarmış oluyor. Eksik olmasın. Ama Lenin Ustanın çok sevdiği ve kullandığı bir İngiliz atasözünde dendiği gibi : «**Olgular inatçıdır.**» Bizim onları yok saymamızla yok oluvermezler. Eğer onları değiştirmek, ortadan kaldırmak istiyorsak, önce onları oldukları gibi, yani nasılsalar öylece görüp kabullenmemiz gerekir. Aksi sadece kendimizi aldatmaya yarar. STKP de emperyalizmi güya Türkiye dışına atayım derken, kendini playların, dolayısıyla da İşçi Sınıfı Biliminin dışına atmış oluyor. Kendi kendini kandırılmış oluyor. Tabii böylece de «İKTİSADİ ÖZÜYLE, emperyalizmin, tekelci kapitalizm olduğunu» (Lenin. Emperyalizm s : 154) göremiyor. Ve bu tekelci kapitalizmin, yani emperyalizmin gelişkin kapitalist ülkelerde bulunduğu gibi, Türkiye gibi geri bir kapitalist ülkede de bulunabileceğini bir türlü anlayamıyor. Bu anlayışsızlık sonucu, emperyalizmi bir iç olgu değil de, deryalar ötesinde bir hayali düşman sanıyor.

«MİLLİ (ULUSAL) BURJUVAZİ», «GAYRİMİLLİ (İŞBİRLİKÇİ) BURJUVAZİ» SAÇMALAMASI

STKP Programı şöyle diyordu :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm ve yabancı sermaye ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11)

Görülüyor ki, STKP'ye göre bir ulusal burjuvazi var, bir de ulusal olmayan (gayrimilli) burjuvazi var. STKP gayri milli saydığı bu burjuvaziye «işbirlikçi burjuvazi» diyor.

STKP bu bilim dışı saçma tezi MDD'cilerden (TEP'den) ödünç almıştır. Hatırlanacağı gibi MDD ideoloğu Mihri Belli de 1970 Nisanında yayınlanan MDD broşüründe bu görüşü daha açık bir şekilde şöyle savunuyordu :

«... İşbirlikçi Sınıflar Milli Sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleriyle politika alanında yer alarak... etkili olmaları engelleme çabasıdadırlar ve bunda oldukça başarı sağlamışlardır.» (M.B. a.g.y. s : 13. Aktaran H. Kıvılcımlı Devrim Zorlaması s : 368)

O zamanlar MDD'cilerin de Mao'dan ödünç aldıkları bu görüşü Kıvılcımlı Usta şöyle eleştirip mahkum etmişti. :

«Demek MDD'ciler için Türkiye'de sınıfların «yeni» bir ayrılığı var :

«1 — Milli olmayan sınıflar : İşbirlikçiler,

«2 — Milli sınıflar : İşbirlikçi olmayan sınıf ve zümreler.

«İlk bakışta bu sınıf ayrımı da hoş. Bilim ne der? MDD'cilerin işleri aceledir. Onun için, önce **Emperyalizmi**, sonra **İşbirlikçilerini** kapı dışarı atıyorlar.

«BİR PAŞALIK TA BİZ YAPAMAZ MIYIZ?»

«O icadı yapan ülkelerde komprador burjuvazi vardı. Öyle limana sıkışık, üretimle ilgisiz bir sınıfa gayrimilli dense olur. Türkiye'nin egemen «işbirlikçileri» milletin üretimden politika ve kültürüne dek iliklerine işlemiştir. Kuvayimilliyecilik savaşla Kompradorluğu düşürdü. Tekelci Sermaye lafla millet dışı edilemiyor.

«Büyük bir celadette, «Emperyalizm» gibi «İşbirlikçilerini» de bir çırpıda Millet dışı ediveriyorlar. Neredeyse Türkiye'de bulunan herhangi bir sosyal sınıf veya zümre, «Milli» olmak için MDD'cilerden izin alacaktır, gibi durum yaratıyorlar. Eğer MDD'ciler o insanları «İşbirlikçiler» arası sokarlarsa talihlerine küsünler : artık «Gayrimilli»dirler.

«Böyle bir «Sosyal Sınıf İlişkileri» düpedüz ortaya konuldu mu, insan, elinde olmayarak, ünlü Osmanlı fıkrasındaki sözü dilinin ucundan atamıyor :

«— Söyle Tatar ağası! Biliyorum, yalan ama, hoşuma gidiyor, söyle!»

«Zira, Marksizmin Alfabetesini olsun netçe sökebilenler şurasını objektif olarak iyice bilirler ki, bir Toplum yapısında hiç bir sosyal sınıf veya zümre, birkaç celadette Devrimcinin, iktidara gelmeden yakıştırması ve icazeti ile ne «Milli» olur, ne «Gayrimilli»...»

Tekrarın yeri burasıdır. Millet, Kapitalist ekonominin yaratığıdır. Millet denince : Modern bir Toplumda hem bütün zümreleriyle Kapitalistler sınıfı, hem de Halk (İşçi, Küçükburjuva : Köylü - Esnaf - Aydın ve ilh.) yığınlarını hem de Toprak Ağalarını ve Beylerini toptan içine almış bir Sosyal yapı gözönüne gelir. Ne üst-egemen, ne alt-güdülen sosyal sınıf, zümre, tabakalardan hiç birisi, beğenmediği ötekisini lafla «Millet dışı» edemez. Millet bir sosyal gerçekliktir. Kişi buyruktusu ile ne kurulur, ne dağılır. Bilimci Sosyalizm bunu böyle öğretir.

«Ama, «Biz Millet dışı ederiz!» diyenler olur mu? Olur. Paşa, kızınca, her zaman Türkiye'nin sosyalistlerini «Kökü dışarıda» diye damgalar. Biz Paşa'dan aşağı mı kalacağız? Kalmıyalım ya, Paşa en sonunda yarım Osmanlı kültürü almış, Meşrutiyet'in Komprador Biliminden ötesini hiç derinleştirememiş yarım-aydındır O yarımlığa özenilemez. Biz, hani ya Bilimci Sosyalizm uğruna kelle verenlerdeniz? Tarihin Millet realitesi içinde yarattığı bir sosyal kümeyi nasıl fermanla millet içinde var, yahut yok edeceğimizi, hem de lafta öne sürebiliriz?

«Canım, Paşa bize öyle sövüyordu. Biz de Emperyalist İşbirlikçilerini «Milli Sınıf» saymamakla yüreğimizi neden serinletmiyelim?»

«Mesele yürek serinletmek ve ajitasyon edebiyatı olsa, Eneski Sosyalistler de, paşaya karşılık : Egemen sınıfları «kökü dışarıda» saymışlardı! O bir kinayedir. Strateji ve Devrim şairlikle, romancılıkla yürümez. Ciddi Bilim verilerine dayanır. Paşa pozu, elinde iktidar olunca trajiktir; iktidar olmayınca komik düşer.

«Elinde iktidar olan Paşa, bir gün beğenmediğini Millet Sınırı dışına atabilir, hatta Millet dışına atmak için Türk Tabiyetinden çıkarabilir. Bizim öyle iğreti ve toyca bir silahımız bile yok. Üstelik, hem de Türk milletinin bağrına çökmüş, İktidar mevkiini en korkunç biçimiyle elinde tutan bir Sosyal kategoriyi, biz: «Keyif için Millet dışı ettik!» dersek, adama (kızmaları ne iyi olurda, ama) gülerler. Marksist realizmimiz nerede kalır? Eylemce yapmadığımız işi, lafla yapmış görünürsek, ABA' ist Liderlerin «Başa göreşme!» kuruntusuna kayılmaz mı?

«Ancak, burada, sadece realite dışı yanlığı ile kalınmıyor. Yoksa, pek çok benzerleri gibi, (iş'ar'ı ehire değin) onu da hoş görür, hatta görmezlikten gelebilirdik. Asıl felaket, o «Milli Sınıf» yeni-teorisi altında, Türkiye Sosyal Yapısı üzerine düşülen yanılığa gizlenir. Tekrar edelim, yoksa : «Varsın bir paşa da (Devamı Sayfa 15 de)

özü: (Otorite düşmanlığı+Otorite megalomanisi) dir. Herşey gibi Anarşistlik de önce objektiftir: yani bizim onu kabullenmiş olmamızla ortadan kalkmaz. Sonra diyalektiktir: yani, hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanyasıdır. Ve bugün Türkiye'nin hemen bütün sosyalistleri; anarşizmin bu iki çengeline, ikisine birden takılarak yırtılmakta ve kanamaktadırlar» (A.Y.B.D. s. 7)

Bugün durum dünkinin 5—10 katı daha ağır olumsuzluk göstermektedir. Şimdi usta bu gerçekliği ortaya koymakla bütün sosyalistlere «küfür» mü etti? Yahut onca insan için «doktor raporu» mu çıkarttı? Bu konuyu sizin canınızı sıkısa da ustanın dedikleriyle bitirelim:

«Sosyalizmin şefaletinde Osmanlı katırlığı: Yani, Babil çağından kalma Derebeyi artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan anadan doğma (megaloman+otorite düşmanlığı) ile savaşmak güçtür. Ama imkansız değildir. Türkiye'nin bugünkü şartları ve yeni kuşağın yönelişi ortamında anarşistliğe son vermek ve sosyalist otorite denen bilimsel proleter disiplini kurmak ancak örgütcül pratiğe ve gerçek Teori anlayışına dayanmakla gerçekleştirilebilir.» (a.y. s. 8—9)

PARTİ—YUVAR—FRAKSİYON

Üstad bizim eleştirimizin çok kısa olan 1. bölümünü olduğu gibi yazısının başına aktardıktan ve burada «küfür», «hakaret» saydığı megaloman deyimi üzerine uzun döktürmelerden sonra nihayet meşanın ozune gelir. Bu özün ise daha önceki bölümlerde defalarca gösterdiğimiz gibi kendi içinde yırtıp tepinen saçmalıklar olduğu bir daha ortaya çıkar.

YVP'nin parçalanış kongresi öncesi tartışmalarında her yeni kıvırtmada başvurulan bir «zaman yokluğu» bahanesi vardı. O zamanlar «yaklaşan devrim ve «hazırlık» için üstadlar çok aceleliydi! Ve bu «zaman yokluğu» bahanesi bütün açığa çıkan saçmalıkları örtbas etmek için her zaman ileri sürülen bir hazır kuvvetti. Şimdi üstad aynı teraneyi bize karşı şöyle tekrarlıyor:

«VP'nin kongre sonrası çizgisinin, ilk sistematik anlatımı olan Rapor'un en az işlenmiş, konulara hemen şöyle değinilerek geçilmiş; ve kimi kavram karışıklıklarının nisbeten sürdüğü bölümleri, özellikle «Örgüt Sapıtması» ve «Son Söz» başlığını taşıyan son iki bölümdür. Bunun başlıca nedeni Zaman Yokluğudur. (altını yazar çizmiş) Şöyle ki: Raporu hazırlayanlar, tam bu bölüme geldiklerinde «Maras Katliamı» olmuş ve peşinden Sıkıyönetim ilan edilmiştir. Olayların birden hızlanan bu akışında Rapor'u hazırlayanlar, yeni durumda Rapor'un yayınlanabilmesi ve tartışılabilmesi olanaklarının bile ortadan kalkabileceğini hesaba katarak o zamana kadar yazılmış bölümlerin bile belli bir perspektif verebileceğini düşünerek, biraz aceleye gelse de raporu tamamlamayı hedeflemişlerdir. Son bölümlerin geniş bir tartışmasını, ortak bir redaksiyonunu bile yapamamışlardır. Başlıca amaç: hiç olmazsa sonradan gelecekler için bir tutamak noktası sağlamak; bir «kuğu çığlığı» çıkarabilmek olmuştur.

«Böyle bir davranışın sonucu olarak, son iki bölümde, az da olsa bazı sorunların birbirine karıştırıldığı görülür» (Sosyalist sayı: 79 s. 9)

Yazının aynı sayfadaki devamında ise aynen şu paragraf vardır:

«Evet, burjuva sosyalist bir partiye parti demeyip, yuvar demek bir kavram ve kafa karışıklığına yol açmaktadır. Ama bizim amacımız (abç) da biraz kafaları karıştırmaktır. Yani ikellik ve reformizm arasındaki kopmaz bağa dikkati çekmekti. (a.y. s.9)

«Rapor» un «örgüt sapıtması» konusu ile ilgili olarak aynı yazıda amaçlarını okuduk. Bizce bu her iki amaçta gerçek amacı gizleme gayreti için laf cambazlığıdır. Gerçek amaç neydi? Bunu ileride açıklayacağız. Ama şurada ikinci paragraftaki amacın («kafaları karıştırmak») YVP üyeleri için gerçekleştirilmiş olduğunu şu an için söyleyebiliriz.

Şimdi başa dönelim ve üstadın yeni «Örgüt» teorisinin temellerini kendi yazdıklarından izleyelim:

«Yazının başında aktardığımız uzun eleştiride (bizim eleştirimiz kastediliyor) sözü edilen konu nedir? Bunun belirlenmesi epeyce önem taşımaktadır. Sözü edilen konu: ÖRGÜTLENME POLİTİKASI ile ilgilidir. ÖRGÜT PRENSİPLERİ ile doğrudan ilgili değildir.

«Bu ayırım ilk bakışta garip gelebilir. Ancak —biraz sonra kanıtlamaya çalışacağımız gibi— yapılması son derece gerekli bir ayırımdır. Komisyon Raporunda bu ayırım; ÖRGÜT ve ÖRGÜTLENME kavramlarına özel işlevler yüklenerek; aralarına bir sınır çekilerek yapılmaya çalışılır. Ama daha ayırımı yapılmaya çalışırken bile yine karışıklıklara yol açılır.» (Kıvılcım sayı: 34 s 187)

«Örgüt prensipleri» ve «Örgütlenme politikası»

dan» anladığını anlatıyor. Biraz uzun oluyor ama biz yine de kendi dillerinden aktaralım:

«ÖRGÜT PRENSİPLERİ» deyince: Bir Proletarya Partisinin uyması gereken başlıca prensipleri anlıyoruz» (Ustanın «ANARŞİSTLİKTE SAVAŞTA: ÖRGÜT» başlığı altında saydığı «Sosyalist örgüt pratiği», «organ», «disiplin» konularında özetlediği ve «bu en ilkel prensipler» dediği konular kastediliyor olsa gerek. A. Mavi)

«ÖRGÜTLENME POLİTİKASI» deyince: İster bir parti, ister bir hareket olsun, program ve taktiğine doğrudan bağlı olarak önüne koyduğu örgütsel görevleri, politik görevleri anlıyoruz. Bir parti pekala doğru örgüt prensiplerine göre örgütlenmesine rağmen, program ve taktiğinde reformist olabilir»

Şimdi burada bir duralım. Acaba üstadın dediği gibi «olabilir» mi? Devrimci bir işçi sınıfı partisinin tüzüğünü, yani örgüt prensiplerini belirleyen nedir? Üstad Kıvılcımlı'dan yaptığı şu alıntıyı unutuverir burada:

«Bizim bildiğimiz bir partinin önce programı açıkça konur. Sonra o programın prensiplerine göre partinin tüzüğü yaratılır.» (H. Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyanmalı...)

Konu proletarya partisinin program ve tüzüğü ise ustaların bununla ilgili metod ve prensipleri budur. Başka türlü sizce mümkün «olabilir» ama proletarya sosyalizminde mümkün olamaz.

Devam ediyor üstad:

«Ve bu reformist Program ve taktik o partinin örgütlenme politikasına —öne koyduğu görevler nedeniyle— muhakkak yansır. Bunun örneği —ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte söylenmesi gerekir ki— tüm dünyaya yayılmış «Komünist ve İşçi Partileri» dir.»

İşte tam da aslına uygun megaloman saçmalaması buna denir. Bunu yazının biraz ilerisinde «ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte» dediğini falan da unutup daha açık ve kesin bir şekilde şöyle örnekler:

«Günümüzden bir örnek verelim. Bütün dünya ülkelerinde «Komünist ve İşçi» Partilerinin tüzükleri; örgüt prensipleri incelenirse, çoğunun Demokratik Merkezîyetçilik prensiplerine göre; organ dışında üye olmadan; Program, Taktik ve Örgüt prensiplerinde anlaşmışları birleştirdiği; yani Lenin'in örgüt prensiplerine göre örgütlendiği görülür. Ama buna karşılık, hepsinin Programları Reformisttir, Taktikleri de aynı reformist programa göre oportünisttir. Yani Devrimcilerle değil; burjuva reformistlerle (Sosyal Demokratlarla) ittifakı öngörürler. Bu oportünizm, onların örgütlenme politikalarında özellikle «Kitle Partisi» anlayışlarında yansır. Onlar Parti görünümüne rağmen; ilkel görevlerle belirlendikleri için, özünde YUVAR'dırlar» (Sosyalist sayı 79 s. 9)

Görüldüğü gibi üstad devrim yapmış, yapmamış, şu ülke bu ülke diye hiç bir ayırım yapmıyor. «Hepsinin programları reformisttir» deyip çıkıyor. Ve hepsi için kestirip atıyor: «Özünde yuvardırlar». Yalnız burada bir unutkanlık olacak her halde: YVP (1979) hariç demeliydi.

Bizim şu yukarıya aktardığımız paragrafın sonunda söylediğimiz üstadın iddiasını kendi boyutuna indirgemek oldu. Bununla ilgili söylenecek başka bir söz olacaksa herhalde «Allah muvaffak etsin» yahut «Allah akıl versin» olabilir.

Şimdi konunun asıl özüne gelelim: «Örgüt sapıtması» bölümündeki «Çünkü Vatan Partisi bir parti görünümündedir, ama özde bir YUVAR yapısına sahiptir» sözüne.

Üstad burada «VP bir parti değil, bir YUVAR-DİR» biçiminde açık ve net konuşsa ne olurdu? İşte bütün düğüm buradadır. Böyle söylenmiş olsaydı YVP Kongresinde Proletarya Partisinin örgütlenmesi: «Yuvarcıklar (Mahfiller) anarşizminin kalkması ile olur. Dünyanın her başarılı devrimci çelik çekirdeği, yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun Türkiye'de Yuvarcıkların kapalı kastları içine sapsanıp, Proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur ve olamazdır» (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! s. 28) diyen biri çıkabilir ve bütün demagojiler yerle bir olabilirdi. Buna rağmen megalomanide ısrar edenlerin ardından gidecek sadık müritler tükenmez ancak, demagojilerin etkisi iyice zayıflardı. İşte bunun için o «Yuvar yapısına sahiptir» kaypaklığı gerekli görüldü.

Üstad şimdi o «Yuvar yapısına sahip» partiyi, dünyada eşi benzeri bulunmaz bir tane saydığı (böyle açık açık söylemedi, fakat daha önce söylediğimiz gibi iddialarını kendi boyutlarına indirgeyince bu çıkar) Proletarya Partisi yaptı. Artık iş o minareye kılıf uydurmaya kaldı:

«Devrimci Derleniş (ve hemen hemen tüm kendine sosyalist diyenler) «Yuvar» deyince küçük gurupları anlamaktadır. Partinin bu küçük gurupların

birleşmesinden doğacağını düşünmektedir. Onlar için bir yuvar veya bir partinin çalışmasının niteliği bakımından bir fark düşünülmemektedir. Yuvar olmak? onların anlayışında nicel bir küçüklüktür.» (a.y. s. 9)

İşte üstadlardan dinlemeye alışık olduğumuz eski tip demagojilerden birisi daha. Kongrede hiçbir gerekçe göstermeden (nasıl gerekçelendirsinler ki, adamlar reorganizasyon yapıyorlar, D. Derleniş eleştirilerinin tüm konusu da parti ve reorganizasyon) reddettikleri demagojiler de aynen yukarıda yapılan alıntıda gibiydi.

Üstad acaba Devrimci Derleniş'in Yuvar hakkındaki anlayışı üzerine yukarıdaki kanaatine nereden varıyor? Lenin ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın yuvar'dan anladığı ile Devrimci Derleniş'in Yuvar'dan anladığı farklı şeyler midir? Farklı ise fark nerede ortaya çıkmıştır. Devrimci Derleniş'in Yuvar'ı senin aktardığın gibi anladığını gösterecek kanıtların var mı?

Bu soruları boşuna sordüğümüzü, daha önceleri D. Derleniş eleştirilerine karşı bir çok kez yaptığınız susuşa getirme yoluna gireceğinizi biliyoruz. Fakat belki de «Gerçekte, o kuşaklara ilişkin bölüm hiç de yeniden doğuş teorisiyle çelişmez.» vecizesi benzeri «Gerçekte, D. Derleniş yuvar deyince küçük gurupları anlamaktadır» yollu bir «kanıt» daha iler sürersiniz.

Devrimci Derleniş «yuvar» deyince neyi anlamış onu anladık! Kendileri neyi anlamış onu da dinleyip sözümüzü bağlayalım:

«Kıvılcım'da ise, «Parti» ye özel bir anlam yüklenmekte; Proletarya Partisi: Devrimci bir Proletarya Partisi anlamında kullanılmaktadır. Yine buna bağlı olarak «Yuvar»a da özel bir anlam yüklenmekte; burjuva sosyalist parti; reformist parti anlamında kullanılmaktadır.» (Sosyalist, sayı 79 s. 9)

Keyf senin, istediğin anlamı yüklersin! «Beğenmeyen, beğenmenin» çekersin bir «Hodri meydan!» ortak dümdüz olur.

A. Mavi

derleniş yayınevi

HİKMET KIVILCIMLI

KİM SUÇLAMIS?

- TÜRKÇE'NİN ÜREME YOLLARI ve «dil devrimciliğimiz» ÇIKTI

- 1 — Oportünizm Nedir? Halk Savaşının Harları Devrim Zorlaması Demokratik Zorlama (Üç kitap birarada) 50 TL.
- 2 — TARİH TEZİ 25 TL.
- 3 — Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi 25 TL.
- 4 — Emperyalizm Geberen Kapitalizm 20 TL.
- 5 — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler 10 TL.
- 6 — Eyüp Konuşması 10 TL.
- 7 — Türkçenin Üreme Yolları ve «Dil Devrimciliğimiz» 15 TL.
- 8 — Kim suçlamış? 50 TL.

250 TL. ve daha yukarı isteklerde % 25 indirimli, ödemeli gönderilir.

İsteme Adresi : İbrahim Müteferrika Sok.

Fazilet Han No 4/111 Ulus/ANKARA

Hikmet Kıvılcı

Dr. H. Kıvılcımlı, 8 yıl önce, 11 Ekim 1971 de öldü.

O, Türkiye topraklarının yetiştirdiği en büyük devrimciydi. Bugün, onun ölümünden sekiz yıl sonra onu anarken, Türkiyeli sosyalistler olarak, karşısında başımızın dik, alınımızın ak olduğunu söyleyemiyoruz. 50 yıllık sosyalist bir ömrün her anını işçi sınıfının da vasına adanmış, bir gün olsun yılgınlık veya korku nedir bilmemiş bir devrimciyi saygıyla anmak, lafla olacak iş değildir.

Dr. H. Kıvılcımlının teorisi ve pratiği denince Türkiyeli devrimcilerin pek çoğu burun kıvrırverirler. Oysa hemen hiç biri de Türkiye devrimci geçmişiyle veya Dr. H. Kıvılcımlıyla uzaktan yakından tanışık değildir. Amacımız, Dr. Hikmet Kıvılcımlı çevresinde bir kişi tapınacı oluşturmak değil. Yetmiş yaşına gelmiş, biri kanser, diğeri askeri mahkeme, bir diğeri «ihanet sosyalizmi» sahte TKP tarafından verilmiş üç ayrı idam talebi boynunda, hem kapitalist, hem sosyalist sınırlardan püskürtülen bir Eneski Sosyaliste acınma duygularını uyandırma hiç değil. Yedibin yıllık antika, iki yüzyıllık antika - modern karması sömürü ve zulmün inlemediği Türkiye insanının çilesi bitsin istiyoruz. Devrimci ortamımızın hergün bin paryaçı bölünüşü, Finans Kapitalin en kanlı saldırıları karşısında toy devrimcilerimizin ithal malı strateji-taktik taklitlerinin uzaklarımıza itelediği Türkiye işçi sınıfının ve üretici yığınların şaşkınlığı, panik ve bozgun havası yetsin diyoruz. Sınıfın ve yığınların davaya kazanılması isteniyorsa (ki, bu devrimci mücadelenin kazanılmak istenmesi demektir) kendi ülkemiz, kendi insanımız üzerine kafa yormak zorundayız. Dr. H. Kıvılcımlının Osmanlı - Türkiye tarihi üzerine eğilmiş onlarca yıllık emek ürünlerini devrimci bir anlayışla değerlendirmek, eleştirmek zorundayız. Onun tezleri yanlışsa neden ve nasıl yanlıştır? Dr. H. Kıvılcımlıya «revizyonist» damgasını vuran bir ağız önce bunun hesabını vermelidir. Olayların diline vurularak, Marksizmin temel prensipleri ışığında mahkûm edilemeyen bir tez ne «revizyonist», ne de «oportunist» olabilir...

Dr. H. Kıvılcımlı adı ve o adın çevresinde birikmiş araştırma ve önermeler, ne kadar görmezden gelinirse gelinsin Türkiyenin birincil meselesidir. Çünkü, orada Türkiye insanının, Türkiye toprağının özellikleri, devrimci mücadelenin strateji - taktik planı yatmaktadır. Devrimci ortamın kaosuna son verebilmenin, sınıfa ve yığınlara varabilmenin aydınlık yolu orada parlamaktadır.

O, bugün piyasayı doldurmuş, köşe - bucakta kulak ve kuyrukları titreşip duran «devrimci dükkân» sahibi şeflerin yapamadığını yapmış bir insandır. Daha çocuk denecek yaşta koştuğu Anadolu'da emperyalist uşağı işgalcilerle kurşun sıkarak bileğinin hakkına «Köyceğiz Kuvayı-ı Milliye Komutanı» olurken, 1929'da «komünist faaliyet» gerekçesiyle dört buçuk yıl hapis cezasını bildiren mahkemeye «dör buçuk yıl kızıl bir profesör olmak için yeter de artar bile» derken hangi rotayı izleyeceğini ilan ediyordu. Genç yaşta gizli Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesine gençlik sorumlusu olarak katılıyor ve TKP içinde 40 yıl sürecek bir kavga'nın en önünde yerini alıyordu.

Ancak, 7000 yıllık antika medeniyet artığı küçükburjuva ortamın getirdiği provokasyonlar, parçalanmalar ve objektif şartların ağır basması sonucu kendiliğinden sınıf hareketlerinin çok cılız kaldığı bu 40 yıllık partili hayat, parlak pratik sonuçlarla taçlandırılmıyor du.

1930 larda yazdığı «YOL» adlı çalışmayla TKP hareketinin özelleştirilmesini yapıyor, partiye yol gösteriyordu. Legaliteyi İstismar adlı bölümünde TKP'nin en büyük eksiğinin legal şartlardan yararlanmadaki yeteneksizliği olduğunu vurguluyor, objektif (sınıf) ve subjektif (parti) etkenlerinin analizini yaparak legalite de yürünecek yol için ışık tutuyordu.

«1930 yılına dek Türkiyede geçirdiğim ilk on yıllık Marksist - Leninist pratik ve teori savasına dayanarak, 40 yıl önce «YOL» adı altında bir seri yerli orijinal araştırmalar yapmıştım. Burada her biri ayrı kitaplar halinde İdeoloji, Sosyal Gelişim, Parti Tarihi, Strateji planında : Burjuvazi, Proletarya, Köylü ve Milliyet ve Taktik problemleri ayrıntı ve eleştirileriyle ele alınıyordu.»

«Bunu o zaman içinde bulunduğum Santral Komiteye bir tartışma platformu olur umuduydu verdim.. Üstüste tevkifler, mahkemeler ve en sonunda 1939 Donanma Davasında «askeri isyana tahrikten» 15 yıla mahkûm edilmişim, ideolojik tartışma özlemimi kursağımda bıraktı. Sezdiğime göre, Santral Komiteye sunduğum araştırmalar yok edildi. Ve bizim devrimciler, 1920 ve 1930 larda olduğu gibi 1940 larda ve daha sonraları dahi, tam Lenin'in «Primitivizm» adını taktığı «müjgin çakmaklı tüfekte muharebeye girmesi» biçimindeki «kafasız işgüzarlık» (Stalin) larına kapılıp gittiler.» (Dr. H. Kıvılcımlı - Kim Suçlamış. s : 44)

Gene YOL adlı çalışmanın bir bölümü olan İhtiyat Kuvvet : Milliyet (Şark) ile Kürdistan Milli Kurtuluşuna yol gösteriyordu.

1935 lerde, Marksizm Bibliyoteği serisinde Lenin'i, Marks'ı, Engels'i Türkçeye kazandırıyor, kendi orijinal araştırmalarını yayınlıyordu... Dr. H. Kıvılcımlıya «idealist», «revizyonist» diye havlayan yerden bitme megaloman beberuhiler daha analarının karnına düşmemişken Dr. H. Kıvılcımlı günümüzde tamamı Türkçeye çevrilmemiş birçok eser 50 yıl öncesi Türkçeleştiriyor, Marks - Engels, Lenin'i en derinliğine etüd ediyor, İslamiyetten başlayarak günümüze kadar toplum orijinalitemizi tarihleştiriyordu.

Marksizm Bibliyoteği burjuvazinin saldırısına uğrayınca 1936 yılı Emekçi Kütüphanesi yayınları geliyor. Karl Marksın Kapitali, Engels ve Lenin'in eserleri Türkçeye çevriliyordu.

Vatan Partisi Yayınları, Vatandaş Gazetesi, Tarihsel Maddecilik Yayınları, Sosyalist gazeteleri ve daha birçok değişik ad ve yayınevinde basılmış onlarca teorik eser birbirini izledi...

1920'lerden başlayarak 1971 güzü ölüm gününe kadar durmak bilmeyen bir solukla Dr. H. Kıvılcımlı araştırır, çevirir, yazar... Sıradan işçi vatandaşın kolaylıkla anlayabileceği şekilde Marksist prensipleri sıralayan «Kısaca Marksizm Düşünüşü», «Genel Olanak Sosyal Sınıflar ve Partiler», «Üretim Nedir» gibi eserlerden, Marks - Engelsin zaman ve olanakça uzanamadıkları antika tarihi Marksizm kazandıran «Tarih - Devrim - Sosyalizm», «Toplum Biçimlerinin Gelişimi» gibi eserlere değin sıralanan onlarca teorik hazine ardarda gelir.

Dr. H. Kıvılcımlıyı yalnızca «değerli bir araştırmacı» olarak görüp onun pratik kavga-

sını gözardı eden veya etmeye çalışanlar vardır. Dr. Hikmet gibi bir devrimcinin «teori pratiksiz, pratik de teoriziz olmaz» prensibini atlayabileceğine, yutabileceğine iddiacı beylerin kendileri de inanmaz aslında...

Bir anlık yaşam süresini bile boş geçirmemiş, «ahbap çavuş meclisleri»nden, alkollü masturbasyon masalarından ömür boyu uzak kalmış Dr. Hikmet, bir yandan teori ile haşır neşirken bir yandan da pratik kavga'nın en önünde olmaktan geri durmamıştır. Birinci Kuvayimilliyeye savaşında elde silah dağa koşarken başlayan bitmeyen kavga, partinin gençlik sorumlusu olarak, işçi gruplarının örgütleyicisi olarak, Finans - Kapital Tefeci - Bezirgan ittifakının Amerikan dolarına kesecek kurban aradığı azgın gericilik yıllarında patlayan Vatan Partisi legalitesinin lideri olarak sürmüş, kanser kanamalarının hasta yatağına kadar uzanmıştır.

«Dr. H. Kıvılcımlı madem bu kadar güçlü bir teori ve pratik adamıydı, neden devrim yapamadı, neden güçlü bir örgüt yaratamadı?» sorusu takılır durur bazı kafalara... Dr. Hikmet Türkiyede Sosyal Devrimi başaramadı, başaramazdı da.. Toplumu çevreleyen üretim ilişkilerinin niteliği, üretici güçlerin gelişim seviyesi belli bir diyalektik momente fırlamadan, ancak yığınları kavradığında maddi bir güç haline gelen, onun dışında bir ölçüde bir üstyapı kurumu olabilen ideoloji de yeterli olgunluğa erişemez. Kapitalizmden binlerce yıl önce yaşamış Aristoteles kişi, ne denli zeki ve yetenekli bir kişi olursa olsun yaşadığı çağda kapitalist üretim ilişkileri üzerine söz söyleyemez. Söylese de yaptığı iş bilim değil «kehanet» olur. Devrim de kişilerin çabasıyla değil, objektif ve subjektif şartların olgunlaşmasıyla mümkün olur. Marks - Engels, dehalari ve yetenekleri en azından sosyalistler tarafından tartışma götürmez bir şekilde kabul edilmiş bu kişiler, ne denli büyük dahi veya yetenekli kişiler olurlarsa olsunlar, 20. yüzyılın başlarındaki Çarlık Rusyası şartları olgunlaşmadan teorisini kurdukları sosyal devrimi başaramaz dılar, başaramadılar. Marks-Engelsi devrim yapamamakla suçlayanlar varsa, aynı suçlamayı Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'e karşı da kullanabilirler. Böyle bir «hak»ka itirazımız yoktur.

1960'lara gelinceye değin objektif toplumsal gelişmenin bir sonucu olarak, sosyalistlerin parmakla sayıldığı, kendiliğinden sınıf ve yığın hareketinin yok denecek kadar az olduğu bir ülkede, Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'i eleştirecek bir kişi, olsa olsa tarihi kişilere yaptıran bir burjuva veya küçükburjuva düşünürü olabilir.

«Dr. H. Kıvılcımlı neden güçlü bir örgüt oluşturamadı?» sorusuna cevap bulmak isteyenler 1960 öncesi 40 yıllık gizli ve kahırlı mücadele boyunca dönüklikleri, hainlikleri, en azından kişicil zayıflıkları nedeniyle partiden atılmış kişilerin, bugün 40 yıllık o zorlu mücadelenin gerçek sahipliğine oturmuş görünen, «TKP» diye geçinen bir «örgüt»ün başında poz satabildiklerini düşünsünler. Dr. Hikmet'in «7.000 yıllık antika küçükburjuva ortamımız» sözü, söz olarak okunup geçilmediyse bu gerçeklik anlaşılır olabilir... Korkaklıkları,

hainli'nin Anısına

hainlikleri, çarşaf* çarşaf belgeli bile olsa insanlarımız «kahraman» postuna bürünebilir veya korkaklık, hainlik veya kariyeristlikleri güneş kadar balçıkla sıvanamayacak kertede ortada olan insanların tekkesine kul yazılabilirler.. Bu sözlerle Türkiye insanına, devrimcilerine inanç duymadığımız anlaşılmasın. Ancak sosyalist hareket, işçi sınıfı ve yoksul üretmen yığınlar içinde kök salmadıkça küçükburjuva hastalıklarımızın da şifa bulamayacağı açık gerçekliktir.

«Zaman zaman «Yanardağ bacasından patlayan» ama eniküçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarı kazanamayan bir ülkedeki dramatik durum» (Dr. H. K. Brejnev'e Mektup - Kim Suçlamış? s, 160) bizim durumumuzdur. Bugün Türkiyenin en sosyetik mahallesinden en ücra dağ köyüne kadar her yerde «ben devrimciyim» diyen insanlarımız var. Niye Finans - Kapital saldırıları karşısında paramparça, darmadağınık veya «çaresiz»iz? 1960 öncesi bir avuç aydın çevresini aşamayan sosyalistlerimiz bugün onbinler hatta yüzbinlerle ifade edilebilir.. Bu, bir ölçüde toplumsal gelişmenin, sınıf çelişkilerinin artmasının bir sonucudur. Dün bir avuç insanın yapamadığını bugün onbinler yapıyor muyuz?. Birbirimize kurşun sıkmaktan, küfür etmekten vakit bulup örgüt sorununu bile tartışmıyoruz. Birakalım devrim için hazırlanmayı bir avuçluk Finans - Kapital zümresinin saldırıları karşısında düzenlice geçkilmeyi bile beceremiyoruz.

Dağınıklık ve şaşkınlığı yalnızca Finans-Kapital provokasyonlarıyla açıklayamayız İliklerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimizdir, bizi «çete» olmaktan ileri götürmeyen, işçi sınıfı partisi içinde tüm ezilen yığınlarla birlikte bir yıkılmaz kale olmaktan alıkoyan...

Dr. H. Kıvılcımlı, 40 yıl başında yürüdüğü gerçek Türkiye Komünist Partisi'ni kitleleri yöneten bir parti yapamadı. Yolunu, şeklini bilemediğinden mi? Tam tersine, bugün devrimciler onbinlerle sayılıyorken bile beceremediğimiz, bilemediğimiz sınıfı ve yığınları kavrama eylemi için 1930'da TKP'ne LEGALİTEYİ İSTİSMAR adlı kitabında yapılacak işi «görünen köy» kadar açık ve basitçe gösterir :

«TKP'nin adeta iç güdüsüyle bulduğu ve yılmaz bir inançla tuttuğu bu «işaa» yayıp ta nitma, komünizmi açığa vurma parolası, şimdiye kadar hep tek ayaklı, tek kanatlı kaldı. Biz «işaa» dedikçe mütemadiyen ve sırf gizli beyannamecilik üstünde durduk. Şüphesiz bu işin temeli. Fakat sırf illegal iş, komünist hareketinin ve teşkilatının, tekrar edelim, bir kolu bir kanadı, bir ayağıdır. Ve biz taktiğimizde tek ayaklı, tek kollu, tek kanatlı kaldığımız için ve kaldığımız müddetçe, bütün tek taraflı işlerde olduğu gibi : topalladık, çolak kaldık ve uçamadık.. İçimizde duyduğumuz ihtilal hamesinin geniş kitleci hızıyla uçamadık! Hatta kısır, piç bir burjuvazinin milli sermaye avortonu Kemalist faşizmi bu ülkede kendisini bizden çok tanıtmanın yolunu buldu da, biz o yolda, tekerleklerini kaybetmiş yüzbin beygir kuvvetinde bir tayyare motoru gibi, tozu dumana katarak pervane salladık durduk.»

«Türk burjuvazisinin bizi en müthiş illegalite işine mecbur edişindeki o büyük, o bü-

tün faziletleri hiçbir vakit unutmamakla beraber, biraz da kendi pısrıklığına hüküm verdirecek olan bu legal iş yönelişindeki yoksulluk rezaletini bir dakika bile gündemimizden uzak edemeyecek derecede hadiselerden ders almış bulunuyoruz.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Taktik Ana Halkası : Legaliteyi İstismar, 1930-Yol Yayınları, 1979, S : 9-10)

TKP, bazılarının düşündüğü gibi «illegallite oyunu» oynayan bir aydınlar kulübü değildi. 1930'da yazılmış bir tek kitap bile Dr. H. Kıvılcımlının sözlerinde cisimleşmiş sınıfı ve yığınları kavrama potansiyelinin varlığına, gidilecek yolun o zamandan aydınlanışına işaret eder. Ama Türkiyede objektif (sınıf ve yığınlar) ile subjektif (parti ve kadrolar)ın durumu yolun ne kadar yürünebileceğini belirlemiş patlama şeklinde çıkışlar gerçekleşmemiştir.

Ağır basan objektif şartların yanında subjektif yani parti ve kadroları açısından da gelişmede önemli rol oynamış olaylar vardır. Dr. H. Kıvılcımlının 22 yıl yarı derebeyi faşizmin zindanlarında kalışı, yöneticisi olduğu halde parti içinde Dr.'a karşı alttan alta kaynatılan cadı kazanı (1951 de Dr. H. Kıvılcımlının örgüt dışına düşürülmek istenmesi en açık örneğidir), sosyalistlerimizi de büyülemiş tanzimat kafasının bir ürünü olarak ülke orijinalitesine eğilmek yerine Avrupadan kopyeler aşırma eğilimleri partinin güdük kalışında önemli olmuşlardır.

«En küçükburjuvaca parçalanışlar» günümüz Türkiyesinde nasıl devrimcilerimizi Finans Kapital saldırıları karşısında darmadağınık, sınıftan ve yığınlardan kopuk bir duruma iteliyorsa, 40 yıllık gerçek TKP tarihi de sayısız provakasyon, parçalanma ve ihanetle sekteye uğratılmıştır. Meselemiz TKP iyi miydi kötü mü?, gibi bir soruya cevap vermek değil.. Her olayı ve eşyayı incelerken kullanacağımız diyalektik maddeci metotla iyi veya kötü notlar vermeyi değil, hayatımıza, mücadelemize yön verirken kullanmak zorunda kalacağımız kanun ve prensipleri ayırtlamayı beceremeliyiz. TKP mücadele tarihinden, günümüzdeki mücadelede kullanmak zorunda kaldığımız veya kalacağımız yüzlerce teorik ve pratik tecrübe edinebiliriz. İlegal çalışma şartlarının, yeterli olmasa da zaman zaman siyasi iktidarları rahatsız etmiş legal çıkışların bize vereceği çok dersler vardır. Herşeyden de öte Dr. H. Kıvılcımlının onlarca teorik eserinde somutlaşmış Türkiye Orijinalitesi ve Antika Tarih'le ilgili araştırmalar, önermeler, örgütlenme ve program şemaları, o mücadeleden bugüne miras kalan birer hazinedirler. O hazineyi kullanmayı beceremeliyiz. Devrimci mücadelenin Türkiyede izleyeceği yolu, strateji, taktiklerini, parolalarını, Marks-Engels, Lenini «Hafız»ca ezberleyerek öğreneceklerir sananlar yanılıyorlar, yanıldıklarını hergün de görüyor, yaşıyoruz. Devrimci ortamımızın dağınlığına son verecek, devrimcilerimizle üretici yığınlar arasındaki duvarları yıkacak silahlar Dr. H. Kıvılcımlının eserlerindedirler. O silahlar olmadan ne Türkiye insanını tanıyabiliriz, ne devrimci teoriyi işçi sınıfımıza aktarabiliriz, ne de dağınlıktan kurtulabiliriz. Neden mi? Bu

sorunun cevabını proleter namusluluğuyla öğrenmek isteyen her kişinin ilk yapacağı iş, kafasında önceden yer etmiş her türlü önyargıyı bir kenara itip objektif bir gözle Dr. H. Kıvılcımlının eserlerini okumaktır.

«KAHRAMANLAR» VE Dr. HİKMET'e SAYGI

«Hepsi mi «polis» bunların? Bir sen mi kalmışsın? Bu soru, hele sonuncusu, kanser ağrısı gibi canımı yakıyor, 50 yılın bilançosunda bir ben mi artıym, varım?... İnsan kendi kendisinin paranoid olmasından kuşulanıyor. Yeni kuşaklar, gözümün içine bakarak soruyor: Senden başka adam yok mu?»

«Bu soruya karşılık verirken, suçlu ben imişim gibi geliyor. Ben çevremde gelen geçenleri hangi kutsal gücümle «mükemmel İnsan» yapabiliyordum? Ancak kendime gücüm yetirdi. Tüm eksiklerim ile kıyasıya savaştım. Bu savaş aleyhime sonuçlandı. Ben kusurlarımı nişangah yaptım. Herkes kendi suçunu unutturmak için, elbirliği ile beni nişangaha çevirmiş. Haberim yok 50 yıl sonra farkına vanyorum.» (Kıvılcımlı - Yol Anıları - 9/8/1971 Pazartesi Kim Suçlamış, S : 146)

Ölmeden önceki anılarında böyle diyor Dr. H. Kıvılcımlı.. Elbette bir Dr. H. Kıvılcımlı kalmadı «geriye»... Proletaryanın mücadelesinde sessiz sedasız çöküp giden neferler, proleter namusunu herşeye rağmen yitirmeyenler de vardı... Ama ne o adsız neferler, ne de 50 yıllık mücadelenin en diri, en güçlü neferi Dr. H. Kıvılcımlı, şarlatan olmadıklarından «KAHRAMAN» da olmadılar. Küçükburjuva ortamımızın, burjuva sosyalizminin kaçaklar, hainler ve kişiliksizlerden 1960'dan sonra zorlattığı sahte TKP'nin şarlatanları KAHRAMAN ilan edildiler. 1929 mahkemesinde «Beni partiden Dr. H. Kıvılcımlı attırdı, kendisi parti Merkez Komites: üyesidir» diyerek partiyi ve Dr. H. Kıvılcımlıyı burjuvaziye ihbar eden, tüm işkencelerin Dr.'a yönelmesine sebep olan İsmail Bilen, veycnam-ı diğer, Laz İsmail, bugün bir «Kahraman» dir. Hergün gömlek ve kadın değiştirir gibi politika değiştiren, dara düştüğünde burjuvazinin himmetine sığınan, «Troçkist» olduğu için partiden atılmış, İncil'den çaldığı satırlarla politika cüceliğinden «Mavi Gözlü Dev» şairliği ne terfi etmiş Nazım Hikmet Ran, «parti kahramanı»dır. 1951'de tam 173 sayfa ifade vererek 167 kişiyi mahkûm ettiren Zeki Baştınar (Nam-ı diğer, Yakup Demir)), parti kahramanıdır. Ve bu «kahramanlar»dan «kahraman»larla aynı soy, aynı boydan gelen hain, kaçak, dönemlerden oluşmuş sahte TKP, kendin geçmiş mücadelenin devamı ve takipçisi saymakta, Dr. H. Kıvılcımlı ajanlıkla suçlanabilmektedir. Küçükburjuva ortamımızın gülünç yazgısına bakın ki, bugün de mücadele ruhunu devrimci enerjisini yitirmiş döküntülerin birer iker kapaklandığı yer, sahte TKP olmaktadır. Bu prensipsiz, programsız burjuva - hair sosyalizmi tekkesine duhul olanlar arasında bir zamanlar Dr. H. Kıvılcımlı düşünce ve davranışı doğrultusunda mücadele etmiş karaktersiz kişiler bile vardır...

Bugün şarlatanlar, kahraman pozlarındadırlar. Devrimci ortama nifak tohumları saçarak, sendikaları, yığın örgütlerini parçalayarak görevlerini sürdürüyorlar. Şarlatanlıkta öylesine ustadırlar ki, bir yandan 40 milyon Türkiye halkının kaderiyle oynayıp öte yandan sosyalist ülkelerden K. Marks nişanı alabilmektedirler. İ. Bilen gibi bir haine nişan ta kılacaksa, bizce manda tezeğine bile layık değildir. Çünkü manda tezeğinin pek fazla zararı

(Devamı Sayfa 15 de)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Baştarafı Sayfa 2 de)

Çünkü parlamentarizm, bizim için çağını tamamlamış olmakla birlikte halk yığınları açısından henüz aşılammıştır. Halkın parlamentodan hala bekledikleri vardır. Bu nedenle parlamento yoluyla mücadeleyi tümüyle reddetmek, halk denizinden çıkıp kumda çelik-çomak oynamaya benzer..

«Parlamentarizm «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş»muş. Propaganda anlamında doğrudur. Ama, herkes bilir ki, bunun pratikte aşılması için hayli uzun bir yol var. Onlarca yıldan beri kapitalizmin «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş» olduğu haklı olarak söylenebilir, ama bu bizim kapitalizmin tabanı üzerinde uzun süren ve inatçı bir mücadele sürdürmemiz gereğini hiç de ortadan kaldırmaz. Parlamentarizm, dünya tarihi bakımından, tarihi bakımdan «zamanını doldurmuştur.» Başka bir deyişle burjuva parlamentarizmi çağı sona ermiş, proletarya diktatörlüğü çağı başlamıştır. Bu inkâr edilemez. Ama dünya tarihi ölçüsünde meseleleri ele aldığımızda hesabımızı on yıllarla yaparız. Dünya tarihi bakımından, bir olay, on yıl ya da yirmi yıl önce olmuş, sonra olmuş, bu o kadar önemli değildir. Bu, dünya tarihi bakımından, yaklaşık rakamlarla bile hesaplanması olanaksız önemsiz bir niceliktir. Ama işte bundan dolayıdır ki, dünya tarihi ölçüsünü pratik politikaya uygulamak, vahim bir teorik yanlıgı olur» (V.İ. Lenin, Partileşme Süreci, S : 276)

Sosyalistler, halk yığınlarının büyük çoğunluğu parlamenter sistemden umutlu oldukça parlamento yoluyla mücadeleyi bırakmazlar. Parlamento kürsüsünü ve seçim meydanlarını sosyalist ajitasyon, propaganda için kullanırlar, parlamentonun tanıdığı olanakları işçi sınıfı ve üretici yığınları bilinçlendirmek için kullanırlar...

14 EKİM SEÇİMLERİ VE SİYASİ ALTERNATİFLER

14 Ekimde senato 1/3 yenileme ve ölen 5 milletvekilinin yerini doldurma amacıyla birçok ilimizde seçim var.

14 Ekim seçimlerinin ilk bakışta göze çarpan özelliği, katılan partilerin çokluğudur. «Elbette, sınıflı bir toplumda yaşıyoruz, bu nedenle birçok sınıf ve tabakanın siyasi temsilcisi olacaktır» hesabıyla partilerin çokluğunu açıklamaya çalışanlar yanılırlar. Çünkü, 1) Finans - Kapital, seçime tek bir partiyle katılacak kadar enayi değildir. Kendi gerisinde sabah akşam secdeye yatabilecek birçok değişik parti kurmayı, kurdurmayı başarmış, bu partilere yaptırdığı kayıkcı doğuşuyla halkı şaşırtmayı becermiştir. 2) İliklerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimiz, «yalnılmaz lider» olma kuruntusundan inleyen megalomanlar, yerden fıskırca her soydan ve boydan siyasi partiler doğurmuştur. Bunun sonucu ülkemizde her siyasi partiyi ayrı bir sosyal sınıf, tabaka veya zümrenin partisi olarak yerleştirme çabası boşunadır

Seçime katılacak partilerin kısaca bir değerlendirmesini yaparsak :

1 — Adalet Partisi : Finans-Kapital, Tefeci bezirgan ittifakının şu katılmamış öz be öz partisidir. Halk gözünde yıprandığında iktidar koltuğundan düşürülmesi, kayıkcı doğuşunun muhalefet koç başı yapılarak güç yenilemesinin sağlanması bizi şaşırtmamalı...

2 — CHP : Yerli burjuvazinin 1. Kuvayı-milliyeye kurduğu egemenliğin başlangıcından bu yana «devletçi» geleneği sömüren, Finans-kapitalin yaratılması, zaman zaman boşluklarının yamanması, tamir edilmesi için kullanılan bir partidir. Tek parti çağında devletçilik perdesi arkasında Finans-Kapitali beslemiş, yetiştirmiş, daha sonra uzun süre yedeğe çekilmiştir. Ecevit'in ilk çıkışı ve onu izleyen birkaç yılda artan toplumsal uyanış, partideki devletçi gelenekli aydın kadroları, vahşi burjuva - küçükburjuva talepleri doğrultusunda yönetmiş, Ap ve anti tekelci unsurların parti tabanında toplanmasını sağlamıştır. AP ve yoldaşlarının yıpranmaları sürecinde Finans - Kapital halk için bir «umut» halini alan bu partiyi epeyce adam etmiş, iki yıl kadar önce kattığı birkaç «vicdanitemiz» parlamenterle işini sağlama aldıktan sonra da iktidar koltuğuna oturtmuştur. İki yıllık iktidar süresinde CHP Finans - Kapital'den 10, halktan 0 numara almıştır. Böylece CHP Finans - Kapitalin en güvenilir partilerinden olmuştur.

3 — MHP : Finans - Kapital'in «kara gün» için sakladığı «ak akçe»dir. Faşist diktatörlüğe kitle tabanı yaratma gibi bir fonksiyonu üstlenmiştir. Ayrıca devrimci liderleri yok etme, yığın örgütlerini bombalama, küçükburjuva tabakaları şindirek apolitize etme gibi görevleri olan bir karşı devrimci terör odağıdır. Çarlık Rusyasındaki Kara Yüzlerin fonksiyonunu üstlenen Finans - Kapital partisidir.

4 — MSP : Halkın dini inançlarını sermaye yapmış Finans - Kapital güdümlü Tefeci - Bezirgan partisidir. AET, IMF'ye sözde karşı oluşu; anti emperyalistliğinden değil, Ortaçağın Ümmetçilik konağını bir türlü aşamamış antika Tefeci - Bezirganlığın örgütü oluşundandır. Tefeci-Bezirganlık ise kısaca suçur :

«Türkiye'de «kozmpolit» olma bakımından Finans - Kapitale tıpatıp uygun ve çarkla dişli gibi içiçe gelen tek bilinçli ve kasıtlı sosyal sınıf Tefeci - Bezirgan sınıfıdır. Çünkü bu sınıf oldu olasıya modern «MİLLET» karakterini bilmemiş ve tanımamıştır. İlk Mekke ve Medine kentlerinden beri Antika toplumun kutsal «ÜMMET» düzeyini yaşamaktadır. Ümmetçiliği aşamadığı için, kendiliğinden «VATANSIZ» ve «MİLLETSİZ» olan Tefeci - Bezirgan sınıfı, ister istemez 13000 yıllık Hilafet ve Saltanat düşkünlüğüne bağlıdır. (Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiye'de Sınıflar Ve Politika, s : 18)

Tefeci-Bezirganlığın bu Ümmetçilik özlemi, MSP'nin İslam «Ortakpazarı» ve «İslam Dınarı» parolalarıyla dile getirilmiş olur.

CGP ve DP : Finans-Kapitale belli belli süreler hizmet etmiş, artık misyonu bitmiş partilerdir.

Nizam Partisi : Bir kısım nurcuların MSP den kopmasıyla oluştu. Siyasi planda istikbal karanlıktır. MSP ile aynı sınıf temeline dayanmaktadır.

TBP : Finans - Kapitalin mezhep ayrılığını körükleyerek, Alevi, yurttaşların İşçi Sınıfı ve sol güçlerle bağ kurmasını engellemek amacıyla Alevi Dedelerine kurdurttuğu bir partiydi. Güçlü zamanında verdiği milletvekilleriyle AP'nin (dolayısıyla Finans - Kapital'in) epeyce işine yaradı. Alevilik demagojisi para etmemeye, parti gerilemeye başlayınca devrimci pozlara büründü. Ancak o da para edeceğe benzemiyor.

«Sosyalist» Partiler : TİP, TSİP, SDP : SDP, anti - marksist bir partidir. Almanyada 1910'larda çıkmış SPARTAKÜS grubunun parti - yığınlar demagojisine sarılarak Leninizme ve Marksizme devrimci pozlarla saldıran, «gülyüzlü sosyalizm» komedisiyle burjuva sosyalisti olduğunu onbeş yıl önce açık etmiş M. Ali Aybar'ın yönettiği bu partinin devrimciler ve halk açısından büyük önem taşıdığı söylenemez.

«İşçi sınıfının bilimsel sosyalist politik örgünü» (manda tezeğinden daha iri bir laf) olduğunu iddia eden TİP, parlamentarizm hastalığından yatağa düşmüştür. 1977 seçimlerinde «parlamentoya bayrak dikme» çabası suya düşmesine rağmen bu hastalığı atlatacağı benzemez. Burjuva sosyalizminin TİP şubesinin TSİP'in birlik çabasını tepmesi de küçükburjuva ortamımızın TİP'e sunduğu megalomaninin bir göstergesi oldu. Yönetici kadroları ve genel politikası gözönüne alındığında bir işçi partisinden çok aydınlar kulübü olduğu görülür.

TSİP : Dr. Kıvılcımlı bezirganlığıyla 1974 yılında kurulan bu parti önce Eneski Sosyalizme ve GSB'ye karşı aldığı tasviyeci tavır, daha sonra militan tabandaki SGB' kopması sonucu giderek reformist bir parti halini almaktadır. Kuruluşunda oynadığı bezirganca oyunlar ve dükkancı anlayışla 1974 gibi önemli bir momentte dağınıklığa kapı açarak zaten ölü doğmasına rağmen, ilk kuruluşta partizizlikten yanan kavruyan birçok dürüst unsurun militanca çalışması sonucu özellikle aydınlar içinde hatırı sayılır bir taban bulabilmiştir. Ancak önce Dr. H. Kıvılcımlı izleyicilerinin, daha sonra SGB'nin kopmasıyla militan gücünü kaybetmiş, sahte «TKP»nin oportunist politikasına doğru yürümeye başlamıştır. Siyasi planda giderek ölü bir parti olmaya mahkûmdur.

BAĞIMSIZ «Demokrat» ve «Sosyalist» adaylar : Dağınık ortamımızda bir-iki köşe kapabilmiş bazı gruplar tarafından desteklenen, «demokrat ve sosyalist» adaylar olarak lanse edilen bu kişilerin kişiliklerini konu edecek değiliz. Ancak dağınıklık ortamının bir sonucu olarak, tüm devrimcilerle desteklenmeleri, ne aday oluş biçimleri, ne de devrimci ortamla ilişkileri açısından beklenemez. Adaylıkları «Demokrat» veya «Sosyalist» kavramlarıyla, kendi kişiliklerinin yıpranmasından başka işe yaramayacaktır. Ancak bu adayları öne süren grupların seçim çalışmaları sırasında grup propagandası yapmak isteyecekleri de gözönüne alınırsa genel olarak devrimci ortamdaki kemikleşmeleri azaltması da kaçınılmazdır. Tüm devrimci gruplar, en azından şu anda izledikleri politika açısından belli asgari prensiplerde birleşebilecek bir devrimci çoğunluğun onayı alınmadan veya en azından bu konuda devrimci ortam ikna edilmeden böyle bir işe girişilmemeliydi. Sosyalist bağimsiz adaylar gösterme işinden vazgeçilmeliydi. Sonuçta bir-iki grubun çalışması olarak kalan bu girişim, grupçul anlayışın bir ürünü olmuştur. «Ne olursa olsun seçimlere katılma» gibi bir prensip olamaz.

SEÇİMLERDE NE YAPMALI?

Parlamento'nun devrimciler tarafından kullanılması gereken bir araç olduğu ortada. Bu araçtan yararlanabilmek için bile devrimciler, bir Proletarya Partisi öncülüğünde örgütlenmiş olmalıydılar. Yoksa binbir parça olmuş devrimci grupların tenekte gümbürtüsü gibi ortalığı dolduran masturbasyon cakaları, halk için sinek vızıltısı olur kalır.

Lenin, «Sol Komünizm»de 4 ayrı grup halinde örgütlenmiş, seçimlere ayrı program ve parolalarla yaklaşan İngiltere'li sosyalistlere, «önce birleşeceksiniz» diyordu.

Sosyalistler seçime bağımsız olarak da katılsalar, başka bir partiyle blok da yapsalar, öncelikle çözülmesi gereken sorun işçi sınıfının bağımsız merkezi örgütünün yaratılmasıdır. Ancak o zaman, izlenecek politikanın halk için bir anlamı olabilir, halkı parlamentarizm batağından veya «sosyal demokrasi» çıkamazından çıkarabilmek mümkün olabilir.

Şimdi, Türkiyede böyle bir Proletarya Partisinin olmadığı, olaylara, duygu veya saplantı ile değil objektif bir gözle bakabilen her göz için acı bir gerçeklik olarak biliniyor. Bu durumda ne yapmak gerekir, sosyalistler olarak tavırsız kalmak yanlış olmaz mı?

Seçimlerde izlenecek yol ne olabilir? Şu olasılıklar, veya çeşitli grup veya kişilerce yapılmış öneriler var :

1) **CHP'nin desteklenmesi** : Ecevit'in önderliğinde «Ortanın Solu» sloganıyla politik sahnesine çıktığında attığı sol içerikli parolalarla bir «hür burjuva», küçükburjuva çığığı idi. «Toprak işleyen, su kullananın», «Ne ezilen, ne ezen, insanca hakça bir düzen», «kalkınma köylüden başlayacaktır.» gibi şiarlarla özellikle köy küçükburjuvalarına, anti-tekelci sloganlarla hürburjuvaların (tekel dışı burjuvalar) ve şehir küçükburjuvalarını etrafında topladı. 12 Mart Faşizminin darbesini yemiş, örgütsüz kalmış tüm Sosyalist oyları da toplayan CHP 1973 seçimlerinde en büyük parti oluverdi. 9 ay süren CHP - MSP Koalisyonuyla iktidar da oldu. Sürekli bir «Umut» haline getirilen Ecevit'in bu dönemdeki iktidarı da halka pahalılıktan, işsizlikten başka bir şey getirmedir. Fakat Kıbrıs olayı yılların Finans - Kapital şartlaması Rum düşmanlığının halka verdiği şoven duyguları okşadı. Bu şovenizm afyonuyla halkın işsizlik - pahalılıktan doğan acıları uyuşturulmaya çalışıldı ve ardından Ecevit «Umut» olma özelliğini yitirmeden Başbakanlıktan istifa etti.

Bu dönemde CHP - MSP Koalisyonun yarattığı işsizlik ve pahalılığın yanısıra, Kıbrıs olayları bahane edilerek sürdürülen Sıkıyönetimlere rağmen, faşist terörde bir gerileme olmuştu. Ecevit'in istifa ederken biraraya gelemez sandığı AP - MSP - MHP'nin kurdukları I. MC Hükümetinin ülkeyi kana ateşe boğması, ülkeyi Demirel'in deyimi ile «70 sente muhtaç» kılması, halkı eskisinden beter işsizlik ve pahalılık cenderesine sokması; «Kıbrıs fatihi» Ecevit'in «Umut» olma özelliğinin sürmesine neden oldu.

Aradan geçen 4 yıla rağmen Sosyalist ortamımızın yine darmadağın, Proletarya Partisinden yoksun olması, 1977 seçimlerinde halkın ve sosyalistlerin tek seçenek olarak CHP'yi görmelerine neden oldu. TİP'in, TSİP'in yaygarası dağınıklığa tüy diken, otorite düşkünlüğünün göstergesi olmaktan başka anlam taşımadı. CHP ise iktidar olabilmek için kimlere yaranması gerektiğini çok iyi anlamıştı. İçindeki tüm sol eğilimli kişi ve hizipler tasfiye edilerek iyice Finans - Kapital güdümüne sokuldu. Yani Finans - Kapitale «işte açtım

sana ağzımı, tükürsene (iktidara getirsene)» der duruma getirildi. Sosyalistlerin büyük bir kesimi bu durumu görerek, «bile bile lades» derce CHP'ye oy vermek zorunda kaldı. Bu tutum, CHP'yi teşhir etmeye yaramakla beraber Proletarya Partisi alternatif olarak konup toplumsal muhalefet yönlendirilemediğinden başarıya ulaşamadı. Ulaşamazdı da.

1 aylık güvenoyu alamayan Ecevit Hükümetinden sonra 6 ay sürecek 2. MC kuruldu. 16 Milletvekili ile 5 sandalye olan MHP'nin faşist canilerinin teröründen ülke kan ve barut fıçısına döndü. İşsizlik, pahalılık aldı yürüdü. «70 sente muhtaç» olan Türkiye tam bir ekonomik darboğaza girdi. Bu aşamada Ecevit Mecliste 226'yı sağlamak için «vicdanı temiz, kumar borcu olmayan» Milletvekillerine davetiye çıkarıyordu. Nitekim o da gerçekleşti. AP'den istifa edip «bağımsızlaşan 12 Milletvekili, 2 CGP, 1 DP'li Milletvekiliyle son Ecevit Hükümeti kuruldu. Daha doğrusu Finans - Kapitale kurdu. Artık foyası iyice açığa çıkmış MC Beygiriyle Finans - Kapital arabasını yürütmek olası değildi çünkü.

Fakat, siyasi cinayetleri durduracağını ve döviz bulacağını baş vaatler olarak öne süren Ecevit her iki konuda da tam bir iflas durumuna düştü. «Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» edebiyatıyla, saldıran faşistlerle, kendini savunan Devrimcileri aynı kefeye koyması, muhalefet durumuna düşmüş faşistlerin hükümeti yıpratmak için eskisinden çok daha kanlı saldırmalarından başka sonuç vermedi. MİT'in Ecevit Hükümetinden çok MHP'ye çalışması ve bu durumu Ecevit'in değiştirme başarısı gösterememesi ise resmi - sivil güçlerin Kahramanmaraş Katliamı derecesinde kitle kıyımlarına girmeye cesareti bulmalarına neden oldu. Hükümetin «anarşiyi yok etme» vaadi suya düşmüştü.

Ekonomik darboğazı aşmak için döktüğü kan teri de başarısızlıktan başka sonuç vermedi. Elin oğlu (IMF) ekonomik ve siyasi olarak tam teslim olmadan zırnık koklatmıyordu. Tüm tavizler verildikten, devalüasyonlar, enflasyonlarla hayat pahalılığı ve işsizlik dayanılmaz boyutlara eriştikten sonra ise «taze para» denen şey hep «çıkılmaz ayın son çarşambasına» kalıp duruyordu. Zaten Ecevit Hükümetinin iç politikada teslim olması; ekonomide IMF'ye (ABD, AET) kölece bağlı olmasından - Yoksa bakanların kişicil yeteneksizliklerinden değil. CHP'nin siyasi teslimiyeti öylesi noktalara vardı ki MC'lere karşı onu iktidar yapana dek desteklemiş DİSK, TÖB-DER, POL-DER v.b. örgütler karşıya alınmış, kapatılmak istenmiştir. Yani MC'lerin yapamadığını CHP yapmış, ya da yapmaya yeltenmiştir. MC'lerin bir türlü ilan etmeye cesaret edemedikleri sıkıyönetimler yine CHP iktidarında ilan edilmiştir.

Bunca halk düşmanı, Finans - Kapital dostu politikasına rağmen CHP bugün de — solun dağınıklığından umutlanarak — yine oy istemektedir. «Ya ben, ya MC Partileri» diyerek tek alternatif olarak sunmaktadır. Oysa CHP'ye oy vermemiz, ya da vermememiz hiç bir şeyi tayin etmemektedir. Nitekim Ecevit'i halkın verdiği oylar iktidar yapmaya yetmemiştir. Halkın vermediğini Finans - Kapital yeteri sayıda Milletvekilini «bağımsızlaştırarak, CHP'ye kolayca vermiştir. Ve Mecliste öyle bir trafik işlemiştir ki, kim hangi partidendi, şimdi hangi partidendir, izleyebilmek neredeyse olanaksızlaşmıştır.

CHP'nin bu seçimler sonrası iktidarda kalıp kalamayacağı da — sanılacağı aksine — seçim sonuçlarına bağlı değildir. Finans Kapitalin bu hükümeti yararlı gördüğü, ya da

iktidarda kalmasını gerekli gördüğü (ki, bizce bu hükümet Finans - Kapitalce, hiç değilse bir süre daha iktidarda tutulacaktır; çünkü henüz «ara rejim» (Faşizm) için ne ordu gençliği ne de halk daha tam kündeye getirilememiştir) sürece iktidar olacaktır. Seçimler eğer sayıda bir eksiklik yaratmışsa satranççı başı Finans - Kapital, 450 piyoncuktan yeterli sayıda piyonu bir taraftan öbür tarafa «bağımsız», ya da «vicdanlı» kılarak geçiriverecektir.

İyi ama, eğer böyleyse, bu seçimler de ne? Denebilir. Bu seçim denen şey de oy darvarına çevrilmiş, seçim kampanyalarıyla kafadan silahsızlandırılmış halka bu «parlamentarizm» denen demokrasicilik oyununu yutması için en hinoğlu hince bulunmuş araçtır. Yani halk oyunu verecek; parlamenter seçilecek. Halk da «zaar ben seçtim.» sanacak. Bu parlamentoculuk oyununun başına açtığı her musibeti de «kendim ettim, kendim buldum.» diyerek sineye çekecek.

CHP'ye oy vermek bu Finans - Kapital oyununda figüran rolüne çıkmaktır. Böyle bir davranış da devrimci bir siyaset olamaz.

2) «SOSYALİST» PARTİ veya ADAYLAR'ın DESTEKLENMESİ

Bu ikinci tez de çözüm olamaz. Kendi kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş bezirgünlerin, burjuva sosyalistlerinin «kıcını kaldırma»dan, megaloman hezeyanlarını çoğaltmadan, «nasıl olsa benim peşimden geliyorlar» hesabıyla katırlıkların arttırmadan, grupçul anlayışla, grup çıkarını herşeyden önde tutan grupların sekteleklerine alkış tutmaktan öte işe yaramaz.

Türkiyenin anacık - babacık ortamında, her türlü gerici demagojinin allak bullak ettiği Türkiyeli işçi - köylü, burjuva partilerinden umut kesip sosyalizme tercih koyacak olsa bile neye uğradığını şaşırılmaktadır. Hepsisi de birbirinden yüksek sesle «işçi - köylü dostu», «sapına kadar sosyalist» olduğunu bağırarak bir sürü parti ve grupla karşılaşmakta, el mahkûm, «ehven-i şer» mantığına dönerek oyunu CHP'ye sallamaktadır. Sölda başsız develik sürdükçe, devrimciler, aklını başına toplayıp bilinçli bir UYANIŞ - DERLENİŞ - BİRLEŞİ yolu na girmeden parlamenter mücadeleden yarar ummak, ölü gözden yaş ummak gibidir.

«Bağımsız, demokrat, sosyalist» adaylar konusunda çeşitli demagojiler yapılmaktadır. Niyazi Ağırnaslı, Sevim Belli gibi adayları lanse eden gruplar veya bazı illerde aday gösteren Kurtuluş, grupçul tavır almadıklarını, seçimlerden önce bu işi diğer gruplarla ortak yapmak için çağrılar çıkardıklarını söyleyebilirler. Ancak bu gerekçe onları sekte olmaktan kurtaramıyacaktır. Zaten söz konusu adayların seçilemeyeceğini bilmektedir bu gruplar. Seçim propagandası olanaklarından kendi grupları için yararlanmak niyetindedirler. Yaptıkları çağrıya devrimci gruplar katılmıyorsa bu devrimci ortamımızın durumunu gösterir. Uzun yıllar horoz döğüşü yap, biraraya gelmek için kıcını bile oynatma, iş seçime gelince «gelin benim adayımı destekleyin» de. Olur mu? Böyle, ancak yumurta kapağı da yanınca yapılacak çağrılarla eylembirliği sağlanamaz. Siyasi eylembirliği, ancak partisizlik hastalığını bilince çıkarıp, siyaset alanına işçi sınıfının kendi öz örgütünü patlatmak amacıyla, birleşmek, ortak partileşmek amacıyla yapıldığında mümkündür ve birleşmenin ön şartı, siyasi eylembirliğidir. Gerisi boş laftır, masturbasyondur.

Bağımsız aday gösteren grupların yaptığı iş, «haydi, birleşelim, partileşelim, ortak bir

Son Öğretmen Eylemleri ve bir Kez Daha Kanıtladığı Gerçekler

29 Eylül günü Bursa'da TÖB-DER'in mitingi vardı. O gün yurdun dört bir yanından Bursa'ya gelen öğretmenler azgınlaşan hayat pahalılığı ve faşist saldırıları lanetliyeceklerdi. Miting ve yürüyüş için hiç bir yasal engel söz konusu değildi. İl Seçim Kurulu mitingin seçim yasaklarına girmediklerini açıkça bildirmişti. Yani yapılacak eylem Amerika, İngiltere vs. gibi emperyalist anayurtlarda her gün yapılan sıradan bir gösteriydi. Fakat parababalaları eğitim emekçilerinin bu en insancıl haklarını bile onlara çok gördüler.

CHP'nin valisi ve emniyet müdürünün emrindeki jandarma ve polisler öğretmenlere mitinge valilikçe izin verilmediği gerekçesiyle insanlık dışı bir şekilde saldırdılar. CHP'nin emrindeki «Hür Basın» bile şöyle yazdı : «.. olayda jandarma ve polis sis bombası atmış, dipçik ve cop kullanmıştır.» (Cumhuriyet, 30 Eylül 1979) Oysa mitinge izin verilmediğini öğrenen miting yöneticileri öğretmenlere durumu bildirerek, dağılmalarını söyleyeceklerdi. Bunu bildirmek üzere TÖB-DER Genel Başkanı yüksekçe bir yere çıkmıştı. Ama konuşmasına fırsat verilmedi. Parababalaları öğretmene iyi bir göz dağı vermeyi kafalarına koymuşlardı. Onlar için fırsat bu fırsattı. Saldırdılar polisi, jandarmayı; öğretmenin üstüne. 21 kişi cop ve dipçik darbeleriyle yaralandı. Hastanelik edildi. 301 öğretmen yaka paça tutulup nezarete atıldı. Bir öğretmen öldürüldü.

3 Ekim günü TÖB-DER yeni bir eylem daha koydu' Bugüne dek faşist saldırılar sonucu hayatını kaybeden öğretmenlerin anısına bir günlük yas tutulacaktı. Öğretmenler o gün derslere girmeyecekler ve sınav yapmayacaklardı. Ancak parababalaları buna da göz yummadılar. Parababalaları CHP'sinin Bakanı Necdet Uğur «Görevlerini yapmayanlar hak-

ında görevi bırakma işlemi yapılacağını» (Cumhuriyet 4. Ekim) söylemiştir. Aynı gün Diyarbakır'da 150'ye yakın öğretmen gözaltına alınıyordu. Ve eylemin ardından Bakan sözünü tutmuş, soruşturmaları başlatmıştı.

İktidar öncesi öğretmenlere sendikal hak vaadeden CHP'nin bu olaylarda gerçek yüzü kesince ortaya çıkmıştı. MC dönemlerinde bile yasaklanamayan 1 Mayıs Halka yasak eden CHP bu namussuzluğunu «Sıkıyönetim Komutanı yasakladı» diyerek (sanki komutan ken disine bağlı değilmiş gibi) gizlemeye çalışmıştı. CHP bu manevrasında bir dereceye kadar başarılı olmuş, bilinçsiz kitleleri kandırabilmiş, sözde sol yazarları bile yanına çekebilmişti. Ama şimdi parababalaları mızrağı çuvala girmede. Öğretmeni öldüren, yaralayan CHP'nin emrindeki Bakan, Vali - Emniyet Müdürü, polis, jandarmayı. Yani bizzat CHP'nin kendisiydi. Yıllardan beri Halka umut olarak sunulan CHP'nin aslında Halkın değil parababalarının umudu olduğunu binlerce, onbinlerce eğitim emekçisi bir kere daha gözleriyle gördüler, yaşayarak anladılar. Türkiye emekçi yığınlarına da gösterdiler. İki buçuk yıldır yerli-yabancı parababalarına hizmette tek kusur etmeyen, Halka zamdan, zulümden, işsizlikten başka birşey vermeyen CHP'nin adından başka Halkla bir ilişkisi olmadığı artık kesince ortaya çıktı. 14 Ekim sonrası yeni transferlerle iktidarda kalması sağlanarak parababalarına bir süre daha hizmet edecek olan CHP'nin Halkın sınırlı (tek tük kırıntılardan ibaret) demokratik haklarını da kerte kerte gasp ederek; faşizan zulmü arttırarak kitle tabanından ve kendi yapısındaki hür burjuva, küçükburjuva unsurlardan kopuşacağı ve faşizme gerekli zemini hazırlayacağı bu son olaylardaki davranışıyla iyice belli olmuştur.

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Baştarafı Sayfa 10 da)

kongre toplayıp Proletarya Partisinin temelini atalım» deyip ertesi gün kendi kendine parti kurduktan sonra, «ne yapalım, biz çağırдық, kimse gelmedi, proletaryayı partisiz bırakamazdık ya» demeye, dükkancı siyasilerimizin, sözde partilerimizin yaptığını yapmaya benzer. Diğer gruplar çağrıya cevap vermediyse, toplantılara katılmadıysa kabahatin hepsi de katılmayan grupların değildir. Sen gerçekten burjuva parlamentosundan veya seçim kampanyalarından işçi sınıfı adına, proletarya adına yararlanmak istiyorsan, devrimci grupların birleşebilmesi için gerekli yolları ara, bulmak zorundasın. «Bu seçim için çok geç» diyorsan, biraz daha beklenirse önümüzdeki seçim için de çok geç kalınacağını hatırla.. Her seçime parça parça katılmaktansa 40 yıl sonraki seçime hep birlikte, işçi sınıfı ve yoksul yığınların kurtarıcı öncüsü olarak katılmak çok daha hayırlıdır.. Bu kafayla gidersek, seçimden seçime «eylembirliği» bezirgânlığıyla «devrimci tavır» veya «devrimci liderler zortlatmaya devam edersek, 40 yıl sonraki seçimlerin arifesinde de «birleşelim» teklifine «çok geç» diye cevap verilecektir.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da genel olarak Türkiye sosyalist ortamında seçimlerin birincil mesele haline getirildiğidir. Sağı solu «reformist», «revizyonist» diye karalayıp hızlı devrimci geçinen birçok grup (Kurtuluş, E.B. vb.) baştanbaşa seçim tantanasındadır. Oysa bugün birincil meselemiz, faşizme karşı,

artık «ara rejim» demagojisiyle uluorta tartışılan, CIA ve Finans - Kapital ajanlarınca propagandası yapılan faşist diktatörlüğe karşı ne yapılacağıdır? Faşizme karşı birleşmenin, ortak mücadelenin yol ve biçimleri birincil meselemiz olmalıdır.

Bir de «seçimler meselemiz değildir» deyip «boykot» kararı almış «D. Yol, D. Sol, Halkın Kurtuluşu» gibi gruplar var. Bu gruplar da «boykot» deyip kalırlar.. Seçimleri boykot etmeleri kendi kendine örgütlenme = örgütsüzlük tavrılarından farklı değildir. Proletarya Partisi ana halkasını atlayıp geçmekte, devrimci ortam ve halk için bir alternatif koymamaktadırlar. Sosyalistliği veya sosyalist örgütlenmeyi kendi gruplarıyla mümkün gördüklerinden, seçimlerin bir kere daha hatırlattığı «Birleşme» sorunu onlardan çok uzaktadır. «seçimi boykot» demek yeter mi? Alternatif nedir? «öncü savaş» diyorsan, sen D. Yol onun inkârındasın, sen D. Sol o bireycil terörün çıkmazını hergün yaşıyorsun. Biraz da kendiniz için değil, kendi gruplarınız, mevkileriniz için değil Türkiye halkı için düşünseniz çok iyi edersiniz.

Adam kandırmak istemiyorsak, Lenin'in İngiltereli sosyalistlere dediğini yapmalıyız : ÖNCE BİRLEŞMELİ . GÜÇLERİMİZİ TEK BİR PROLETARYA PARTİSİ İÇİNDE BİRARAYA GETİRMELİYİZ..

Seçimlerin bir kere daha kafamıza çaktığı görev, birleşmek, Proletarya partisini reorganize etmektir. Bunu sağlayamadığımız sürece seçim kampanyalarından, parlamento kürsüsünden kitleleri eğitmek, siyasi bilinçlerini yük-

Milli Meselede Özeleştirimiz

Devrimci Derleniş, Kıvılcımlı Usta'nın Milli Mesele üzerine olan eseri yayınlanuncaya kadar bu meselede hep susmuştu. Yani bu konuyu tartışmamıştı. Bu konuyu inceleyen yazılar yayınlamamış, ve başka siyasetlere bu konuda polemikler açmamıştı. Bu anlamda susmuştu.

Ancak kararlar dünyasındaydık. Ve Türkiye gibi bir ülkede dövüşen bir siyasetin devrimci hareketin en önemli sorunlarından olan Millî Mesele üzerine bir kararı, bir kanısı, veya inancı bulunmalı idi. Bizim de bir kanımız vardı elbette.

Bizlerde, o zamanlar kesin ve net olmamakla beraber birlikte örgütlenme (Kürt ve Türk Proletaryasının tek örgütte birleşmesi) fikri ağır basıyordu. Bu konuda düşüncemizi söylemek zorunda kaldığımız durumlarda birlikte örgütlenmeyi savunuyorduk.

Örneğin, «Sosyalistlerarası Forum»'da yine bu kanımızdan kaynaklanan; birlikte örgütlenmeyi çağırıştıran; «Ve Türkiye'de Kürt meselesi Burjuva Demokratik Devrimin bir parçasıdır, ve Türkiye Kürdistanının kurtuluşu gene Demokratik Devrim meselesine bağlıdır.» şeklinde görüş koymuştuk.

Yine «Forum» değerlendirilmesinde ayrı örgütlenmenin «Anarko—Bundizm» olduğunu söylemiş ve ayrı örgütlenmeyi savunan «Rızgari» yi de «Anarko—Bundist» olarak suçlamıştık.

Yine «Birlik Tartışmaları ve Dağınıklığımız Üzerine» başlığını taşıyan bir yazımızda 40 milyonluk Türkiye Halklarının tek örgütte birleşmeleri gerektiğini söylemiştik. Aranırsa bunlara benzer başka örnekler de bulunabilir.

Bu hataya neden düşmüştük? Birincisi: Milli Mesele üzerine sabırlıca ve sistemli bir araştırmaya girmemiştik. (Çünkü Kıvılcımlı Usta'nın bu meseleyi 1930'larda çözdüğünü biliyorduk.) Fakat buna rağmen bir görüşü benimsemiştik. Yani bir konuda hiç araştırma yapmadan karara varmıştık. Tabii ki bu Marksist bir yöntem olamazdı. Marksizm'e göre ciddi bir araştırma yapmadan bir konuda doğru bir sonuca varılamazdı. O zaman yapmamız gereken doğru davranış şu olabilirdi: Bir yandan devrimci şiddet kullanarak (bunun dışındaki bütün yolları denemiş, başarı sağlayamamıştık.) Yeni VP'yi, Usta'nın eserini gömme (hapsetme) politikasından (ki, bu politika İşçi Sınıfı Politikası olamazdı) vazgeçirtmeye çalışmalı, diğer yandan da kararınca kararınca bir araştırmaya girmeli idik. Fakat biz bunları yapmadık. Yeni VP gibi megalomaniden kafayı yitiren bir siyaseti eseri yayınlamaya ikna edebileceğimizi sandık. İşi onun insafına bıraktık. Kendimiz de bir araştırmaya girmedik. Küçükburjuva eğilimlerimizin etkisinde kalmıştık. Ve kolay yoldan Türk Solunda hakim olan şoven bir anlayışı benimseyip geçip gitmiştik.

Bu hata, Marksist Diyalektik Metoddan bir an bile olsa uzaklaşmanın nelere mal olacağını, zincirleme hataların nasıl birbirini izleyeceğini kesince öğretilmiş oldu.

Bilindiği gibi Devrimci Derleniş, Kıvılcım'ın Usta'nın eseri yayınlandıktan sonra önce eseri tanıtmış, acilen okunmasını salık vermiş, sonra da burada getirilen Leninist çözüme uygun davranışını koymuştu.

Bugün Türk Solunda, Milli Meselede Marksist—Leninist bir görüş (Kürt ve Türk Proletaryasının ayrı ayrı örgütlenmesi gerektiğini) savunan tek siyaset biziz. Türk Solunda bizim dışımızdaki tüm siyasetler şovenizm batağında bocalamaktadırlar. Ancak biz geçmişte savunduğumuz hatalı görüşü burada açıkça itiraf etmemiş, herkesin önünde özleştirmemiz mertçe, dürüstçe yapmamış olsaydık, geçmişteki hatamızdan tam olarak kurtulmuş sayılmazdık. Çünkü kişiler de, devrimci siyasi hareketler de hatalarını gömerek değil, tersine hatalarıyla cenkleşerek gelişirler ve güçlenirler.

seltmek olanağı yoktur. Unutmayalım ki; «PROLETARYA PARTİLİYE HEPTİR, PARTİSİZSE HİÇTİR.»

Finans - Kapital'in bize sunduğu ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞENME OYUNUNA HAYIR!

BURJUVA SOSYALİZMİNİN TEKKELERİNE HAYIR!

GRUP KATIRLIKLARININ DAYATTIĞI «DEMOKRAT . SOSYALİST» ADAYLARI DESTEKLEME POLİTİKASINA HAYIR!

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN - İŞÇİ SINFININ ve HALK YIĞINLARININ BİRLİĞİ!

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

(Baştarafı Sayfa 16 da)

Gıda-İş'e geçmeyle birlikte sınıf mücadelesi çok ilginç bir biçimde sürmeye başladı. Öyle ya İşveren CHP'li, hatta «sosyalist» idi, «işçiden yanaydı!» Sendika «devrimci» idi. (İlginçtir, bu defa da GIDA-İŞ'in şube sekreteri, işyerinde işveren vekili—personel şefi'dir) Yani görünürde bir sorun yoktu.

Bu defa sorun başka yerden patladı. Antalya «Proletarya Sosyalizmi» Kurtuluş'un «kale» siydi Devrimci Derleniş ve diğer devrimci guruplar ayrı otu idiler. Temizlenmeliydiler. Hele Devrimci Derleniş daha da ileri giderek işçi sınıfı içinde önemli mevziler kazanmıştı. O halde «bitirilmeliydi».

Üç koldan saldırıya geçildi. «Kurtuluş'la iyi ilişkiler olan» Genel Müdür bir yandan, Kombina personel şefi «Devrimciliğin D harfinden nefret ediyorum. Kurtuluşçu—Murtuluşçu değilim» diyen, ama daha sonra keskin «Kurtuluş» çu olarak işyeri içinden saldırıya geçen bir zavallı diğer yandan, ve nihayet, suskun görünerek el altından saldırıyı yöneten «proletarya sosyalistleri» (Antalya'da yediden yetmişe herkes bilir ki bütün eylemlerinde Kurtuluş—«Oligarşinin Partisi» CHP—Antbirlik İşvereni elele «proletarya sosyalizmi» yaparlar. Hem de günde beş vakit) başka bir yandan. Bu üçlü koroya eski işçi düşmanları Ziya Özen ve benzerleri de katılırlar. Bütün bu ve benzerleri hep birden saf tutarlar, «proletarya sosyalizmi» yolunda semaha. Dedikodu, tehdit ve demagogiler fayda vermeyince: İşveren ön plana çıkarılır ve başvurulabilecek en gerici yol olan sürgün yoluna sapılır ve Kombinadaki işçilerin önderleri, eski TEK GIDA-İŞ yöneticilerinden olan Devrimci Derlenişçi 5 işçi sürgün edilir. Sürgünlere karşı Kurtuluş dışındaki Antalyadaki tüm devrimciler büyük bir tepkiyle karşı koyarlar ve hemen bir güçbirliği oluşturarak, Antbirlik'te bu benzeri kıyımlara karşı en sert sosyalist tavrı alacaklarını ilan ederek bir dizî eylem yaparlar. Bu eylem ve protesto kampanyasına defalarca davet edilmelerine rağmen Kurtuluş cevap da hi vermez. Daha da ileri giderek, ihanetlerinin vardığı son boyutlardan dolayı cezalandırılan Ziya Özen ve benzeri birkaç paçavra «demokrat, devrimci ve Kurtuluş'la iyi ilişkiler içinde olanlar» yaftasını takarak sahip çıkar. Ve bu tavırlarıyla tezgahın esas mimarları olduklarını gizleyemeyecek kadar açığa çıkarlar.

Bunlar olurken Gıda-İş'in yönetimi de işyeri temsilci ve şube genel kurullarını sürekli belirsiz bir tarihe erteleyerek zaman kazanmaya çalışıyordu. Sendika tarafından atanan temsilciler ise işçilerin dinamizmi karşısında acze düşerek kaçacak yer arıyorlardı.

İşyerinden sürülen 5 Devrimci Derlenişçinin kurban edilmesi sonucu kazasız belasız imzalanan sözleşmeden sonra nihayet şube yöneticileri işyeri temsilci seçimlerini erteleyemez duruma düştüler ve geçtiğimiz ay içinde yapıldı.

Seçimlerden önce işyerinde «Kurtuluşçu» perso-

nel şefi, aynı zamanda sendika şube sekreteri olan zavallının, işçilerin hemen tümünü odasına çekerek «işinizden olmak istemezsiniz herhalde, öyleyse benim çıkardığım listeye oy verin» demesine rağmen temsilci seçimlerini Devrimci Derleniş listesi büyük bir oy farkıyla aldı. Böylece işçi sınıfı birkez daha önüne çıkan engel «proletarya sosyalizmi» maskesi de takmış olsa ezip geçeceğini gösterdi.

Şimdi devrimcilerin önündeki hedef şube yönetimindeki «kime olsa dönerim» zihniyetlileri de aşağı edip sendikayı gerçek devrimci önderliğe kavuşturacaktır.

Umarız ki sözde «proletarya sosyalistleri» bu olaydan yeterli dersleri çıkararak gerçekten proletarya sosyalizmine yönelir, işverenle elele devrimciliğin devrimcilik olamayacağını anlayıp uyanır. Yoksa bu

Hikmet Kıvılcımlı'nın Anısına

(Baştarafı Sayfa 9 da)

rı olmadığı gibi yandığında ısı vermek gibi bir yararı da vardır...

«Onun için kimi «yeni» sosyalistleri pek yadırgamamalı. Bu eğilim, sınıf ve tarih köklerinden geldiği ölçüde dayanıklı. Kısa vadeli «gerçekçilik» ten her sosyalistin uzak düşmesini beklemek «AKILCIL» olamaz. Eskiler de, Yeniler de bunu anlamalıdır ve anlıyorlardır. İklim açık göz yetiştiriyor. Açık gözün eskisi gibi yenisi de bulunacaktır. Yenilerinin, eski açık gözlerden daha az açık-göz olmalarını dilemek, insafsızlık olur. Proletarya Sosyalizmi işçi sınıfının eline geçip gelişinceye dek, küçükburjuva ve burjuva sosyalizmi açık gözünü sekterliği ile yarıştıracaktır» (Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiye'de Sınıflar ve Politika S : 47). Ve elbette İ. Bilen'den sonra gelenler onu «aratmayacak»tır.

Türkiye işçi sınıfı ergeç şarlatanları, sah-te kahramanları, sosyalizmin açık göz beylerini tanıyacak, hainlerden, hainlere Karl Marks nişanı takan beyin tembelliğinden muzdarip sosyalist liderlerden hesap soracaktır. Farelere ziyafet olarak sunulmuş 3. Enternasyonal tutanakları günyüzüne çıkacak ve yeni 2. Enternasyonal kocakarılarının maskeleri düşecektir. Bundan hiç kimsenin kuşusu olmasın. Çünkü, 3. Enternasyonal, hainlerin ve dönemlerin en korkulu rüyası olmuştur. Bir Bernstein için, bir Kautsky için 3. Enternasyonal ne ise İ. Bilen ve aynı soydan tüm dönemler için de o'dur.

gidile öncelikle İplik Fabrikasında ve diğer birimlerde işçi sınıfından yiyecekleri şamar bu defa ayıltıcı değil bayılıcı olabilir. Biz herşeye rağmen bu arkadaşlara karşı dostluk görevimizi «Kurtuluş'un Antalya Maceraları» nı kapsayan teşhirmizle yerine getirmeye çalışacağız. Ta ki Kurtuluş kurtuluncaya kadar.

**ÖRGÜTLÜ İŞÇİ YENİLMEZ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ YOLUNDA
BİRLİK ŞİARIMIZ
SARI SENDİKALARI DEVİRİMCİ MEVZİLER
YAPMAKTA DAHA KARARLI OLACAĞIZ
KAHROLSUN GURUPÇU ve TEKKECİ ZİHNİYET
FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!**

ANTALYA'LI
DEVİRİMCİ DERLENİŞÇİLER

Dr. H. Kıvılcımlı'yı anmayı Türkiyeli Sosyalistler olarak hakedemedik demiştik yazının başında... Bırakalım tüm devrimciler adına konuşmayı, «Eneski Sosyalizm» adına doğuştan iddia edenlere bir göz atmakla bile, Dr.'a saygısızlığın uykuya çıktığı görülebilir. Dr. H. Kıvılcımlı, «anarşistlik, diyalektiktir, otorite megalomanisine ve otorite tanımamaya dayanır» demiş. Bugün bakıyoruz, tam üç tane, hepsi de kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş resmi «Vatan Partisi» var. Adamlar hem H. Kıvılcımlının izleyicisiyiz diyorlar, hem de onbeş kişiyi bir arada bulunca «Proletarya Partisi» olup çıkıyorlar. Kimi «Eneski Sosyalizm» adına Troçki'nin dehasını keşfeder, kimi Dr.'u «aşmak» (pardon açmak) tan söz eder.

Dr. H. Kıvılcımlı'yı saygıyla anmak onu sa vaştırmakla mümkündür. 1960 dan sonra yani «partiyi kaybettikten sonra» ki dönemde Dr. H. Kıvılcımlının bayraklaştırdığı «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu İçin Devrimci Derleniş» prolasını savuşturarak yaşatabiliriz Dr'u... Türkiye devrimci ortamının dağınlığına son vermek, işçi sınıfı ve üretici yığınları davaya kazanmak, binlerce yıllık sömürü ve zulmü bu topraklar üzerinden kovmak ancak Dr. H. Kıvılcımlının tezleri ve bu aşamada DEVİRİMCİ DERLENİŞ bayrağıyla mümkün olacaktır. Bu bayrağın altında son nefesine dek döğüşmeye ant içmemiş hiç kimsenin Dr. HİKMET KIVILCIMLI'yı saygıyla anmaya hakkı yoktur, olamaz...

«İki Süper,, Oportünizm

(Baştarafı Sayfa 4 de)

bizden çıksın!» diyebilirdik. Ne var ki, realizmi atladık mı, ütopye kayışımız durdurulamaz.

«Eneski Sosyalistlerin «Kökü dışarıda» sayışları ile, Yeni Sosyalistlerin «Milli olmayan» deyişleri aynı anlama gelmez mi? Gelmez. Kapitalizmin kökü İngilterede idi. Ama kendisi her çörelendiği sınır içinde bir «Milli Kapitalizm» oldu. Türkiye'nin dünkü, bugünkü Egemen Sınıfları : «Kökü dışarıda» olmalarına rağmen, kendileri zehir gibi içimizdedirler. Onlar Türkiye HALKI'nın dışında, ama Türk MİLLETİ'nin ne yazık ki içindedirler.» (H. Kıvılcımlı, Devrim Zorlaması... s : 368 - 370)

Kıvılcımlı Ustanın bu eleştirisi, bu konuda MDD ile aynı görüşü paylaşan STKP içinde tümüyle geçerli olduğundan bize söyleyecek söz kalmamıştır.

«BÜYÜK BURJUVAZİNİN» ÇIKARLARI DA ULUSAL ÇIKARLARA GİRMEZ Mİ?

STKP Programı yazıyor :

«Büyük burjuvazinin, gerici egemen çev-

relerin ve hükümetlerinin ulusal çıkarlarına aykırı, halk düşmanı politikaları, memleketi emperyalistlerin saldırganlık bloklarına, NATO lara koşmaları, halkın yararına sosyal, ekonomik kültürel köklü reformlar yapılmasına karşı çıkmaları süregelen derin bunalımlara yol açmıştır.» (A.g.y. s : 10)

Yukarıda aktarılan metinde bir kere kara cümle yanışı var. Cümlenin dilgilbisi kurallarına uygun, yani doğru olabilmesi için metindeki «ulusal çıkarlarına» ibaresi : «ulus çıkarlarına» veya «ulusal çıkarlara» şeklinde düzeltilmelidir. Geçelim.

Yukarıda açıkça deniyor ki, «büyük burjuvazinin politikası» ulusal çıkarlara veya ulus çıkarlarına «aykırı»dır. Öyleyse «büyük burjuvazinin» çıkarları ulus çıkarlarının içinde değildir. İşte STKP'nin yukarıdaki cümlede dolaylı olarak söylediği şey budur.

Daha milletin, kapitalist ekonominin yaratığı olduğunu; Marksizmde, millet denince : Tüm zümlereyle birlikte kapitalistler sınıfını, Halk yığınlarını (İsçi-Köylü-Esnaf-Aydın vb.)

ve de derebeyi artıklarını toptan içine almış bir sosyal yapının gözönüne getirilmesi gerektiğini; Marksizmin abc'sini bile bilmeyen STKP'nin böyle zirvalarla dolu sayfalar yazması elbette kaçınılmazdır.

Halbuki «büyük burjuvazi» de milletin bir parçası olduğuna göre, onun çıkarları da ulus çıkarlarının ya da ulusal çıkarların bal gibi içindedir. Bu yüzden «büyük burjuvazi», Halk düşmanı bir politika gütmekle beraber, tümüyle ulus çıkarlarına aykırı bir politika güdemez. Çünkü onun kendi sınıf çıkarları da ulus çıkarlarına dahildir.

Görüyoruz ki, STKP, Türkiye Sosyal sınıflarını oldukları gibi ne görebilmiş ne de anlayabilmiştir. Zaten bu konu üzerine en küçük de olsa bir araştırması bile yoktur. Ayrıca yine gördük ki, böyle bir araştırmaya kalksa bile STKP'nin kendine yol gösterebilecek Marksizm bilgisi de yoktur. O Marksizm Leninizm konusunda acınacak bir teorik sefalet içindedir. Bu yüzden de her konuda olduğu gibi sosyal sınıflar konusunda da saçmalaması doğaldır.

DEVAM EDECEK

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

Yağ Kombinası, Ticaret Bakanlığının Tarım Satış Kooperatiflerinden, Antbirlik'e bağlı 300 civarında işçinin çalıştığı bir işyeridir. Bu yazımızda çok kısa da olsa Yağ Kombinası'ndaki devrimci mücadeleyi anlatmaya çalışacağız.

Daha fabrikanın kurulduğu 1969 yılında işçiler, kendiliğinden gelme bilinçle Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'e üye olmaya çalıştılar, ama 60 işçinin işten atılmasıyla bu girişim bastırıldı. Bazı devrimci işçiler de başka yerlere sürülürken işçilerin kalanı da işverenin kurdurttuğu Ayk-İş'e zorla üye ettirilir. Ayk-İş'in işçileri alenen satması, ayrıca sendika başkanının işveren vekili olması dolayısıyla artan tepkilere, karşı işveren tedbir olarak, işçilerin içinden mişçesine yine kendi beslemesi, daha sonra da sık sık karşımıza çıkacak olan Ziya Özen'i sendika başkanlığına getirir.

Bu oyunlara rağmen işçilerde uyanış artar ve 1974 yılında DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına geçiş başarılır. Ama mesele bitmez. Artık sınıf mücadelesi değişik bir boyuta ulaşmıştır.

Gariptir ki işveren beslemesi Ziya Özen değişik bir kılıkla Gıda-İş şube başkanı olarak çıkmıştır karşımıza. Ama bu arada devrimciler de daha ciddi örgütlenmeye başlamış ve ilk aşama olarak işyeri temsilciliklerini kazanmışlardır.

Böylece 1. MC dönemine gelinir. Ziya Özen için takla atma zamanı gelmiştir yine. Nitekim devrimci işyeri temsilcilerinden bir türlü rahat nefes alamayan bu zat AP'li genel müdürle elele işçileri nasıl yeniden daha kötü bir sendikaya götürürüz hesapları içindeydi.

Bu arada AP'li müdür Kombina dışındaki diğer Antbirliğe bağlı fabrikalar da (İplik ve Çırcır fab.) toplam 600 işçiyi kıyarak DİSK'e bağlı TEKSİF sendikasını sökülüp atması, yerine TEKSİF sendikasını yerleştirmişti bile. Ama Kombina işçileri diğer fabrikalara oranla daha bilinçlidir ve içerden yıkılma-

dığı takdirde baskılara kolay pabuç bırakacak değildir.

İşte bu içerden yıkma görevi de işveren tarafından Gıda-İş'in şube başkanı Ziya'ya verilmiştir. Ziya «arkadaşlar bu sendika komünist sendika. Bana burada parti kurmamı söylediler. Ben başkanınız olarak TEK GIDA-İŞ'e gidiyorum, bu sendika'da durmayalım» diyerek aşağılık propagandayı bir yandan sürdürürken, öte yandan işveren Türk-İş'e geçildiği takdirde 3 İkramiye, % 50 zam, işgüvenliği v.s. teklifini yayıyordu. Devrimcilerin direnmelerine rağmen işçiler vaadlere ve baskılara dayanamayarak sendikayı değiştirdiler. TEK GIDA-İŞ'te işçileri şube başkanı olarak işveren vekili ve Ayk-İş'in ilk başkanı Günay Morahalar bekliyordu. Yani işveren ve işveren vekili-Sendika başkanı elele işçiler üzerinde yeni sömürü oyunları tezgahlamaya başladılar.

Devrimciler ise, bu şartlarda daha sabırlı ve kararlı bir mücadele örneği gösterdiler. İşveren-Sendika ikilisinin türlü yalan ve demagojilerine karşı «SARI SENDİKALARI DEVRİMCİ MEVZİLER YAPACAGIZ» sloganı ile yola çıkarak öncelikle işçilerle bütünleşip işyeri temsilcilerini aldılar. Temsilciler olarak işvereni ve sendikayı her icraatlarında teşhir ettiler. Şimdi görev, TEKSİF-GIDA İŞ şube genel kuruluna hazırlanmaktı. Nitekim kısa zamanda TEK GIDA-İŞ'e bağlı Antalya Mezbahası, Aklar ve Kepez un fabrikaları, Tekel Baş Müdürlüğü, Isparta Fruko Tamek Fabrikaları, Burdur Et Kombinası, Yemtaş fabrikası ve Burdur Baron Su Ürünleri Fabrikalarındaki işçilerle iyi ilişkiler kurularak genel kurula gelindi. Genel Kurul'da Günay Morahalar—Ziya Özen ittifakına karşı devrimciler büyük farkla kongreyi alarak Antalya'da sınıf mücadelesinde yeni bir çığır açtılar.

Kongreye kadar işverenle elele işçi satıcılığı yapan gerici sendika birdenbire değişerek Antalya'nın en önemli devrimci merkezlerinden biri haline geldi.

TEK GIDA—İŞ Antalya Şubesi devrimcilerin yönetimindeki tek şube idi 200 küsur bin üyeli TEK GIDA—İŞ sendikası içinde. Ortadoğunun bu en büyük sendikasının, bu küçük parçası sosyalistlerin yönetiminde 1 yılı aşkın bir süre çok zor olanaklar içinde çok şerefli görevler yerine getirdi. İşverenlere karşı tavizsiz mücadelesinin yanı sıra, sendika genel merkezinin baskıları, hepsinden daha kötüsü Antalya «Devrimci Kamuoyu»nun yoğun baskısı altında 1,5 yıl kadar yılmadan mücadele sonucu Sosyalizmin adını daha yükseklerle yazmak. İspatı sendika kanallarıyla yetiştirilen ve her biri Antalya'nın önde döğüşen devrimcileri arasında yeralan onlarca devrimci militan. Üstelik bunların hepsi II. MC döneminde başatılan işler oldu.

II. MC'nin kuruluşuyla Ticaret Bakanlığı MHP'nin eline geçince Antbirlik Genel Müdürlüğüne de MHP'li faşist müdür atandı. Faşist müdür göreve gelmez Antbirliğe bağlı fabrikalarda MİSK'e bağlı sendikaları örgütlemeye girişti. Çırcır fabrikaları birkaç günde halledilmiş, MİSK'e bağlı TÜRK MENSUCAT—İŞ yetki almıştı. İplik Fabrikasında AP'li TEKSİF Sendikası ile MHP'li TÜRK MENSUCAT-İŞ sendikası arasında sık sık kavga, yaralama gibi mücadelelerden sonra MHP'li sendika sahte fişlerle yetki almayı başardı. Sıra Yağ Kombinası'na gelmişti ama bu defa işleri zordu. Çünkü Yağ Kombinası sınıf mücadelesinde kararlı yiğit devrimcilerin harman olduğu bir işyeriydi.

MHP'li işveren, önce işyerine birkaç faşist besleme aldı. Faşistler devrimcilerin kararlı tutumuyla püskürtülerek işyerine alınmadılar. Daha sonra çevreden yenecek yeme bahanesiyle getirilen faşistler, her gelişlerinde işçilerden meydan dayakları yiyerek kovalandılar. Bunların yanı sıra TEK GIDA-İŞ yönetiminde ve onun çevresinde toplanan devrimciler Sendika Genel Merkezinin yoğun baskılarına rağmen Antalya'daki bütün işçi mücadelelerine katıldı, sadece gıda işçilerinin değil, diğer işkollarındaki işçilerin de ekonomik—demokratik mücadelelerine elinden geldiğince katıldı ve çoğuna öncülük etti. Antalya Belediye'sinden atılan 25 işçinin direnişinde, Konfeksiyon işçilerinin ücret direnişinde, Yamanlar Cam Sanayiindeki işçilerin grevinde hep TEK GIDA—İŞ'in tuzu vardırı.

Finans—Kapital'in (parababalarının) isteği üzerine kurulan Ecevit Hükümetinin çıkarmaya uğraştığı baskı yasalarına karşı Antalya'daki diğer demokratik örgütlerle birlikte ilk defa Türk-İş'e bağlı bir sendika olarak imza koydu (Bu bildiriye DİSK'e bağlı hiç bir sendika imza koyamamıştır.)

Bu onurlu mücadelelerinde İşverenlerin ve Sendika genel merkezinin baskılarına karşı direnen devrimciler, Antalya «Devrimci Kamuoyu» nun baskılarına maalesef dayanamadı. Lafta «en gerici sendikalarda bile çalışılır» diyen Antalya'lı devrimciler, sendika yöneticilerinin Devrimci Derleniş bayrağı altında olmalarından dolayı, dedikodu ve demagojilerini eksik etmediler. Böylesine fedakarca bir mücadeleye destek olacakları yerde, sendika Derleniş'e karşı duydukları altlık kompleksinden dolayı sürekli saldırdılar, sendikada çalışan devrimcilere sürekli engeller çıkarmaya uğraştılar. Yoğun mücadelenin içinde bu devrimci maskeli «baskılardan» bıkan devrimciler, «esas olan devrimci mücadelemizdir. Sendika araçtır, hangisi olsa olur» diyerek DİSK'e bağlı GIDA—İŞ'e geçtiler.

(Devamı Sayfa 15 de)

İPSD KONYA ÇEVREKAVAK (MENÇEK) ŞUBESİ AÇILDI

Senelerdir oy davarı olarak kullanılan geniş emekçi kitlelerimizin yine seçimlerde ölümlerden ölüm beğenmekle karşı karşıya bırakıldığı bir dönemdeyiz. Yine Finans-Kapital'in (parababalarının) düştükleri bunalımdan kurtulma, mamalarının vermiş olduğu telaş ile işçi-köylü- gençlik tüm halklarımızın üstüne her türden faşist uygulamalarını kara bir bulut gibi çökerttikleri günlerdeyiz. Tek tek cinayetlerin kitle katliamlarına dönüştüğü, halkımızın en temel ihtiyaçlarının ortadan «yok» edildiği, fabrikalar önünde milyonları bulan işsizler ordusunun giderek arttığı günlerdeyiz.

Kitlelere kendisinin ne kadar sahte «umut» olduğunu başarı ile kanıtlayan CHP (Finans-Kapital) hükümeti, bunun yanında her gün, her saatki uygulamalarıyla parababalarına ne kadar sadık bir hizmetkâr olduğunu da kanıtladı.

Parababalarının çok önceleri (1973-74) senaryosunu yazıp hazırladıkları bu çirkef ve halk düşmanı oyunlarını sermaye partileri (CHP, AP, MHP, vs.) elbirliği ile uygularken, bir yandan da kayıkcı döğüşünü hızlandırdılar.

İşte halkımızın yaşam mücadelesine giriştiği bu sıcak günler içinde Konya'nın Ermenek kazasına bağlı ÇEVREKAVAK (MENÇEK) halkı Türkiye halkının gerçek yiğit örgütü İPSD'de örgütlendi. Orman köyü olmasına karşın soğuk kış günleri ormandan faydalandırılmayan, ürünlerini yok pahasına Tefeciler-Bezirgan asakllara kaptıran köy halkı, evlatları-

nı çok küçük yaşlarda Konya, Antalya ve diğer şehirlere göndermek zorunda kalmaktadırlar. Tüm bunların ardından bu gün kapitalizmin ürünü olan işsizliğe, pahalılığa, işkenceye, sürgünlere karşı mücadelenin örgütsüz verilmeyeceğini kavrayan yiğit Mençek halkı yığın örgütleri olarak İPSD'de toplandılar.

Fakat Mençekliler gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu, sosyalizmin de ancak ve ancak siyasi iktidara yürüyen bir siyasi parti öncülüğünde kurulacağını bilmektedirler. Gerçek Proletarya Partisinin de Türkiye'deki Marksist-Leninist grupların belirli bir program çevresinde birleşmelerinden doğacağını bilincindedirler.

Yani halkımızı gerçek kurtuluşa götürecektir TEK YOL devrimcilerimizin DERLENİŞİ'dir.

... Ve bir kez daha haykırıyoruz :
Kahrolsun halkımızı işsizlik, pahalılık ve faşizm cehennemine iten parababaları düzeni Kapitalizm,

Kahrolsun Faşizm,
Yaşasın Sosyalizm,
Yaşasın İPSD
Yarınlara kokuşmuş, geberen Emperyalizmin ve onun pis kenefi Faşizmin değil, halkların gözbebeği yüce SOSYALİZMİN'dir.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜMÜ

İPSD
Çevrekavak (Mençek)
Şubesi

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi